

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

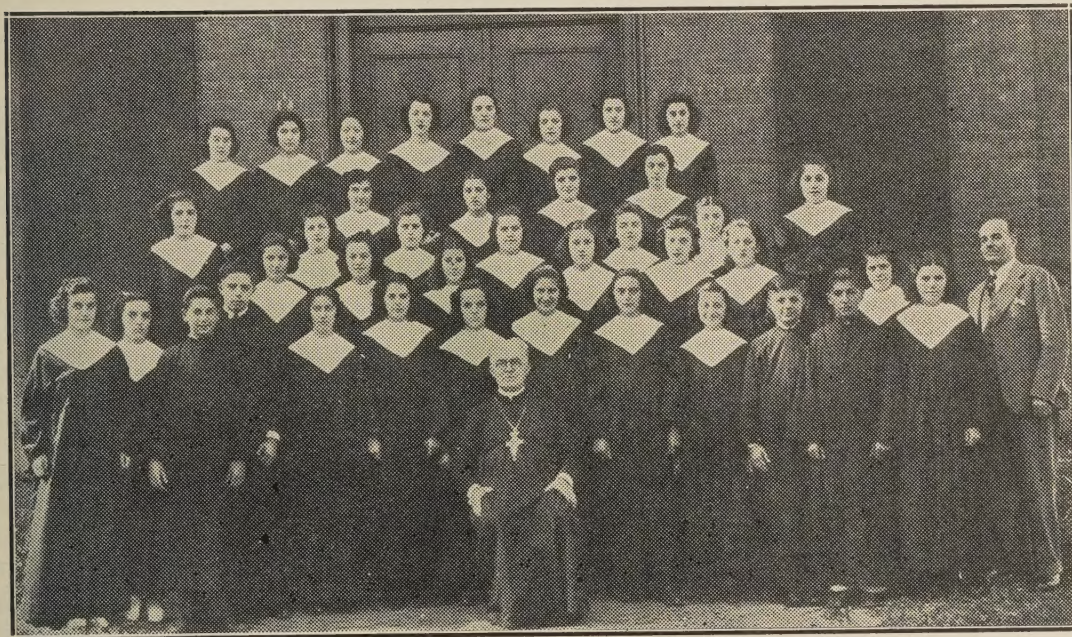
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΤΟΜΟΣ
Ε'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΡΙΘΜ

100

Ο Ίερατικός Προϊστάμενος καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Χορωδία τῆς Κοινότητος
«Εὐαγγελισμός», Dover, N. H.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ

Α

Ω

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:

United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50
Ten Cents a Copy

Vol. V. No. 100. — February 19, 1939.

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post
office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Τεύχος Α'. — Έκδοσις Δευτέρα, επηξημένη με 24 νέας σελίδας διδακτικής ύλης, και 20 νέας πολυχρόμους εικόνας και βελτιωμένη κατά τας υποδείξεις των χρησιμοποιοούντων τούτο Διδασκάλων της 'Αμερικής. Με γράμματα έκτακτως μεγάλα εις τὰς 18 πρώτας σελίδας τοῦ βιβλίου. Εἶνε τὸ νεώτερον, τελειότερον, μεθοδικώτερον καὶ πλουσιώτερον 'Ελληνικὸν 'Αλφαβητάριον, ἐκπονηθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων παιδαγωγικῶν πορισμάτων, ἐπιτήδεις χάριν τῶν 'Ελληνοπαίδων τῆς 'Αμερικής. Ἡ πρώτη ἔκδοσις, πρὸ τριετίας σχεδὸν γενομένη, εἰσῆχθη ἤδη εἰς τὰ πλείστα 'Ελληνικὰ Σχολεῖα τῆς 'Αμερικής. Ἡ δευτέρα ἔκδοσις, κατὰ πολὺν ἐπηξημένη καὶ βελτιωμένη, ἀποτελεῖται ἀπὸ 72 τῶν ὕλων σελίδας, με 60 καλλιτεχνικὰς πολυχρόμους εἰκόνας, ἐπιτήδεις σχεδιασθεῖσας διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου. Τιμᾶται στερεῶς πανόδετον 55 σέντς.

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, Μέρος Β'. — Δευτέρα Ἔκδοσις 1939 Ἐπηξημένη καὶ βελτιωμένη. Εἶνε τὸ ἰδεώδες 'Αναγνωσμάριον διὰ τὰ παιδιὰ μας. Με γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην δημοτικὴν, πραγματεύεται τὴν καθημερινὴν ζωὴν δύο καλῶν 'Ελληνοπαίδων, ἀπὸ τῆς ὥρας ποὺ ἐξυπνοῦν ἕως τὸ ἑσπέραιον—στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ σχολεῖο, στὰς ἐορτάς. Τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁ δ ἡ γ ὁ δ σ υ μ π ε ρ ο ῖ ας διὰ κάθε παιδάκι τῆς 'Αμερικής. Κάθε μάθημα ἔχει καὶ ἓν βασικὸν διδάγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπλούστατον κείμενον με ὥραία μεγάλα γράμματα, ὥραϊαν εἰκόνα ἐπιτήδεις σχεδιασθεῖσας, καὶ εὐκόλῳ ποιηματάκι ἐπὶ τοῦ μαθήματος πρὸς ἀποστήθισιν. Ἡ νέα ἔκδοσις ἔχει 82 μεγάλας σελίδας καὶ 42 πολυχρόμους εἰκόνας. Τιμᾶται πλουσίως πανόδετον 60 σέντς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ('Ιστορικὸν 'Αναγνωστικόν). — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΓΔΟΥ, Βιβλίον Α'. — Νέα ἔκδοσις 1937. Ἡ 'Ελλ. Μυθολογία ἐγράφη ὑπὸ τῶν 'Αναγνωστικῶν διὰ παιδιὰ τῆς Β'. ἢ Γ'. Τάξεως. Εἶνε συντεταγμένη εἰς γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην, οὐτε ἀρχαῖζουσαν, οὐτε ὑπερδημοτικὴν—καὶ ἔχει ἑξαοικτιῶς μεγάλα ὥραϊα γράμματα πρὸς εὐκόλιαν τῶν μαθητῶν ποὺ μόλις ἤρχισαν νὰ ἀναγινώσκουν. Τὸ ἀπλοῦν, λίαν διηγηματικὸν ὅρος του, τὰ ἐκλεκτικὰ θέματα τὰ ὁποῖα πραγματεύεται, ὁ πλοῦτος τῆς ἐκδόσεως καὶ ἡ ἀρθρόνια τῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ποὺ περιέχει, καθιστῶσι τὸ βιβλίον τούτο ἐξόχως ἀγαπητὸν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν μικρῶν Τάξεων. Ἐπίσης περιέχει ἠθικὰ διδάγματα, καταλόγους ἀγνώστων λέξεων, ἔθνικα ποιήματα καὶ συγκεντρωμένας ἐρωτήσεις πρὸς εὐκόλιαν τοῦ διδάσκοντος. Ἐκδοσις πολυτελής, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, με 60 ἀριστογραφικὰς εἰκόνας. Τιμᾶται μόνον 40 σέντς.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝ. ΙΣΤΟΡΙΑ ('Ιστορικὸν 'Αναγνωστικόν). — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΓΔΟΥ, Βιβλίον Β'. — Νέα ἔκδοσις 1937 τῶν Καταστημάτων DIVRY. Τὸ 'Αναγνωστικὸν τῆς 'Ελληνικῆς Ἱστορίας ἔχει γραφῆ διὰ παιδιὰ τῆς Γ' ἢ Δ. Τάξεως. Με διηγηματικὸν ὅρος, γλῶσσαν ἀπλὴν καὶ ρέουσαν—οὐτε ἀρχαῖζουσαν, οὔτε ὑπερδημοτικὴν—παγματεύεται τὰ σπουδαιότερα θέματα τῆς Ἀρχαίας 'Ελληνικῆς Ἱστορίας, με τρόπον ποὺ ὁ μαθητὴς νὰ μαθῇ με εὐχαρίστησιν καὶ νὰ αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν, διότι ἀνίηκε εἰς τὴν ἑνδοξὴν 'Ελληνικὴν φυλὴν. Εἰς τὸ τέλος τῶν κεφαλαίων ἔχει διδάγματα, ἔθνικα ποιήματα καὶ ἐρωτήσεις συγκεντρωμένας. Πολυτελής ἔκδοσις ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, με 110 ἀριστογραφικὰς εἰκόνας καὶ χάρτας. Πανόδετος 45 σέντς.

ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ καὶ ΕΛΛΗΝ. ΙΣΤΟΡΙΑ ('Ιστορικὸν 'Αναγνωστικόν). — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΓΔΟΥ, Βιβλ. Α' καὶ Β'. — Τὰ δύο βιβλία, «'Ελληνικὴ Μυθολογία» καὶ «Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία», δεδεμένα μαζὺ εἰς ἓνα κομψότατον τόμον. 160 σελίδες με πολλὰς ἀριστογραφικὰς εἰκόνας, ποιήματα ἔθνικα, ἐρωτήσεις συγκεντρωτικάς, κλπ. Πανόδετος 75 σέντς.

*Ὅλα τὰ ἄνω βιβλία εἶνε ἐγκυκλιζόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπ. Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Γράψατε εἰς τὰ ἔκδοτ. Καταστήματα:

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ' ΤΑΞΕΩΣ "ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ". — ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ.—Τὸ μόνον ἐγκυκλιζόμενον διὰ τὴν Δ'. ἢ Ε'. Τάξιν. Ἀριστεύσαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Διδασκ. Βιβλίων καὶ ἐγκριθὲν ὡς τὸ μόνον κατάλληλον 'Αναγνωστικὸν τῆς Δ'. Τάξεως ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου διὰ μίαν ἑπταετίαν. Νέα ἔκδοσις, Γ', ἐπηξημένη καὶ βελτιωμένη, κατὰ τὰς υποδείξεις τῶν διδασκάλων τῆς 'Αμερικής καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου. Εἶναι βιβλίον παιδαγωγικῶς διαρρυθμισμένον, περιέχον μεθοδικῶς ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος ὀριζομένην ὕλην εἰς τὰ Ἑλληνικά, γραμματικὰς καὶ λεκτικὰς ἀσκήσεις, σύντομον Ἱστορίαν, ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν τῆς Ἑλλάδος, με στοιχεῖα γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος, Χάρτην τῆς Ἑλλάδος, λεξιλόγια, θέματα τῆς ζωῆς καὶ δράσεως τῶν Ἑλλήνων τῆς 'Αμερικής, τὰ δευτεταγμένα θρησκευτικὰ καὶ προσευχάς, τροπάρια καὶ ἔθνικα ποιήματα. Γραμμένον λογογραφικῶς με ἄρως ἀπλῆς καθαροῦσης, ἀπλοποιήμενον. Ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, με στοιχεῖα μεγάλα καὶ πλούσιον εἰς εἰκόνας. Δεδεμένον. Τιμᾶται 75 σέντς.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν 'Αναγνωστικόν). — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΓΔΟΥ.—Με ὅρος τετραπλὸν καὶ γλῶσσαν ἀπλοῦσάτην ἀναγράφονται εἰς τὸ Θρησκευτικὸν τούτο 'Αναγνωστικὸν ὅλα ὅσα ὁ ἐδῶ Ἑλληνοπάτρις πρέπει νὰ γνωρίῃ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐχει ἑξαοικτιῶς μεγάλα γράμματα, ἰδίᾳ εἰς τὰς πρώτας σελίδας, προσευχάς, διδάγματα, συγκεντρωτικάς ἐρωτήσεις καὶ πλείστας ὄσας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς καθημερινὸν 'Αναγνωστικὸν τῆς Β. ἢ Γ'. Τάξεως, ἢ ὡς βοηθητικὸν διὰ τὸ μάθημα τῆς Παλ. Διαθήκης. Νέα ἔκδοσις πολυτελής, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, πανόδετος. Τιμᾶται 50 σέντς.

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν 'Αναγνωστικόν). — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΓΔΟΥ.—Τὰ ὁραυότερα κεφάλαια τῆς Καινῆς Διαθήκης περιλαμβάνονται εἰς ὅρος τετραπλὸν καὶ διηγηματικόν. Γλῶσσα ἀπλοῦσάτη, εἰκόνες πολλαὶ καὶ καλλιτεχνικαί. Στοιχεῖα μεγάλα καὶ εὐανάγνωστα. Διδάγματα, ἐρωτήσεις συγκεντρωτικά καὶ ὅλαι αὶ προσευχαὶ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μάθῃ ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνοπάτρις. Δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς καθημερινὸν 'Αναγνωστικὸν τῆς Β'. ἢ Γ'. Τάξεως, ἢ ὡς βοηθητικὸν διὰ τὸ μάθημα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Νέα πολυτελής ἔκδοσις ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, κομψῶς πανόδετος. Τιμᾶται 50 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Θρησκευτ. 'Αναγνωστικόν). — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΓΔΟΥ.—Με ἀπλοῦν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1935, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδιῶν. Εἰκόνες, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ Ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἢ ὡς βιβλίον Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἢ ὡς καθημερινὸν 'Αναγνωστικὸν τῆς Δ'. ἢ Ε'. Τάξεως. Ἐκδοσις Ἀμερικανικῆς Καταστημάτων DIVRY ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου. Τιμᾶται δεδεμένη 50 σέντς.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΓΔΟΥ.—Με ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικὰς, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνες, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἐλκύει τοὺς μαθητὰς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 50 ἀπλούστατα μαθήματα. Ἐκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον 50 σέντς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. — ΓΕΡ. ΠΟΛΥΖΩ-ΓΔΟΥ.—Εἰς τὸ πολυτελὲς καὶ καλὸςτυπωμένον αὐτὸ βιβλίον ἐξηγουῦνται ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναοὺς μας, με ἐρωταποκρίσεις ἀπλᾶς. Τὸ κάθε Ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγείται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαὶ διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀμερικής. Πολυτελῶς δεδεμένον 75 σέντς.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Ε'. 'Αριθ. 100.

Διευθυντής: 'Αρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΑΗΣ

19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1939

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΕΧΕΙ ΣΚΟΠΟΝ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΚΑΙ μόνον τὸ γεγονός ὅτι τολμοῦν ἄνθρωποι διανοούμενοι νὰ συζητήσουν ἐὰν ἔχῃ σκοπὸν ἡ Θρησκεία, καὶ μάλιστα ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, δεικνύει μέχρι ποίου σημείου πολλάκις φθάνει ἡ μωρία ἔστω καὶ ὀλίγων ἀνθρώπων δυναμένων μόνον εἰς τοὺς δακτύλους τῆς μιᾶς χειρὸς νὰ μετρηθῶσι. Διότι μόνον «ἄφρων» δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὑφίστην ἀποστολὴν καὶ τὸν μέγιστον σκοπὸν τῆς Θρησκείας διὰ τὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαοὺς.

Ἔχει σκοπὸν, καὶ μάλιστα ἐξαιρετικῶς μέγαν, ἡ Θρησκεία. Εἶνε ἡ μόνη δύναμις εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἡ ὁποία δύναται νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ δύο πρὸ παντὸς πράγματα τὰ ὁποία πᾶς ἰσορροπημένος ἄνθρωπος, πᾶς ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ συνείδησις δὲν ἀπλημβλύνθη τελείως, ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ διὰ νὰ ὁδεύῃ τὸν δύσκολον αὐτὸν δρόμον τῆς ζωῆς αὐτῆς. Καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ τὰ ἀπαραίτητα εἶνε βεβαίως: ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀρετὴ τὰς ὁποίας πᾶς ἄνθρωπος ποθεῖ.

Τὸ νὰ παραμείνῃ κανεὶς ἐνάρετος ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς θρησκείας εἶνε παντελῶς ἀδύνατον. Διότι μόνον ἡ θρησκεία δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰ μέσα διὰ νὰ γνωρίζῃ τί εἶνε καλὸν καὶ τί κακόν, καὶ πῶς θὰ εὐρίσκῃ τὸν τρόπον νὰ κάμῃ τὸ καλὸν καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὸ κακόν. Μόνον ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἱκανὴ νὰ δώσῃ τὸν ὀρθὸν ὁρισμὸν τῆς ἀρετῆς καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ἄνθρωπον, «τὸν παντὶ ἀνέμῳ σαλευόμενον», νὰ ἐπιτελῇ καὶ νὰ ἀσκῇ αὐτὴν ἐν μέσῳ τῶν τόσων ἐμποδίων τῆς σημερινῆς κοινωνίας.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ιδέαν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καλοῦ· ἐλάχιστοι ὁμῶς εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν καὶ τὸ ψυχικὸν σθένος διὰ νὰ τὰ ἐφαρμόσουν καὶ ἐμπράκτως. «Τίς δώσῃ ἡμῖν πτέρυγας» διὰ νὰ πετάξωμεν εἰς σφαίρας ὑψηλοτέρας; Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀσθενεστάτας τὰς δυνάμεις των. Πῶς θὰ ἐξασκήσουν τὴν ἀρετὴν; Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν μόνη ἡ Θρησκεία δίδει. Αὕτῃ εἶνε «τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ ἀκολουθῶν αὐτῇ οὐ μὴ περιπατήσῃ

ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». (Ἰωάν. 8.12).

Πολλοί, καὶ ἄτομα καὶ λαοί, ἐφαντάσθησαν ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀσκῇ τὴν ἀρετὴν ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου. Ἀλλὰ ὅλοι ἀπέτυχον καὶ «ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν». (Ρωμ. Α'. 21). Καὶ τὴν ἀποτυχίαν των ὡμολόγησαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Οἱ μεγαλύτεροι ἐκείνων οἱ ὁποῖοι προσεπάθησαν νὰ ἐξασκήσουν τὴν ἀρετὴν ἄνευ θρησκείας εἰς τὸ τέλος ἐδήλωσαν ὅτι μάτην ἐκοπίασαν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ δεχθῶν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ Γραφή ἡ Ἀγία κηρύσσει: «τὸ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκω· οὐ γὰρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράττω.» (Ρωμ. Ζ'. 19).

Ἀλλ' οὔτε καὶ μόρια εὐτυχίας εἶνε δυνατόν νὰ ἐξασφαλισθῶν οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς Θρησκείας. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἔμφυτον τὸν πόθον τῆς εὐτυχίας καὶ ὅπισθεν αὐτῆς βαδίζει συνεχῶς. Ἀλλὰ τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν ποτὲ δὲν εὐρίσκει καὶ οὔτε ποτὲ θὰ εὕρῃ μακρὰν τῆς Θρησκείας. Ἄς προσπαθῇ ὅσον θέλει· ἄς τρέχῃ ὅσον δύναται· ἄς κοπιᾷ ὅσον ἐπιθυμεῖ. Ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ. Διότι «οὐ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ». (Ρωμ. Θ', 16).

Μόνον ἡ ἀγνὴ Θρησκεία εἶνε ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ τῆς εὐδαιμονίας, ὅπως αὕτη καὶ μόνη εἶνε ἱκανὴ νὰ κρατήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐνάρετον. Κανὲν ἀπὸ τὰ λεγόμενα κατὰ κόσμον ἀγαθὰ δὲν δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν, πλούσιαν καὶ ἀφθονον καὶ πάντοτε, δίδει ἡ Ἀγία Θρησκεία. Προσέξτε τοὺς πραγματικῶς θρησκεύοντας καὶ θὰ πεισθῆτε. Διότι περὶ αὐτῶν καλῶς ἐφαρμόζει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος ἀναφέρει εἰς τὴν Β'. πρὸς Κορινθίους (στ'. 10) ἐπιστολὴν του: «Ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μὴδὲν ἐχοντες καὶ πάντα κατέχοντες.»

Ὁ θρησκεύων ἄνθρωπος ἔχει πάντοτε δύναμιν

Ἀρχιμ. Βενεδίκτου Κατσανεβάκη
 Ἱερ. Προϊστάμενον τῆς ἐν Νεαπόλει τῆς Ἱταλίας
 Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔξη ἀφανῶς ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ ἐργαστηρίου τῆς Ναζαρέτ, διὰ νὰ δώσῃ ἔξοχα μαθήματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους παντὸς καιροῦ, ἐπὶ τῆς πτωχείας, ἐργασίας, καθήκοντος πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ ἐν γένει τοὺς ἀνωτέρους, τῶν οἰκιακῶν ἀρετῶν, τῆς διαπαιδαγωγώσεως τῆς νεότητος. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ὥφειλε νὰ ἐξέλθῃ καὶ εἰς τὸ κοινὸν διὰ νὰ κηρύξῃ τὴν *καλήν ἀγγελίαν*, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ὡς Μεσσίας καὶ Σωτὴρ.

Εἰς τὸ τριακοστὸν λοιπὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐξηλθεν ἐκ τῆς ἀφανείας του καὶ ἤρchiσε νὰ κηρύττῃ κατ' ἀρχὰς εἰς ὀλίγους ὁπαδοὺς, ἔπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰς πλήθη ὁλοκλήρως αὐξανόμενα, εἰς χιλιάδας προσώπων, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ ἀκούσῃ καὶ ἀκολουθήσωσιν αὐτὸν ἐλησύνουν καὶ τὴν τροφήν καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς. Ἐκέρυττε κατὰ τρόπον τὸσον ἔξοχον καὶ ἀληθῶς θεῖον ὥστε τὰ πλήθη συγκεινημένα ἔλεγον ὅτι: «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰωάν. ζ' 46).

Διήλθε τὴν ζωὴν αὐτοῦ εὐεργετῶν πάντας, δίδων οὕτως τὸ παράδειγμα τῆς πλέον ἐξόχου ἀρετῆς καὶ τῆς ὑψηλοτέρας τελειότητος. Ἀπέδειξε τὴν θεότητα αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐξακηθείσης δυνάμεως ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ ἰδίως διὰ πολυαριθμῶν θαυμάτων, θεραπεύσας πολλοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀναστήσας καὶ νεκροὺς. Καὶ ἐν τῷ κηρύγματι αὐτοῦ ἐπεβεβαίωσεν ὅτι εἶναι ὁ ἀποσταλὴς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐπηγγελμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ προκηρυχθεὶς ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν καὶ Προφητῶν καὶ ἀναμενόμενος Μεσσίας.

Πρὶν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ὁ Χριστὸς ἑαυτὸν ὡς Μεσσίαν,

καὶ σθένος ψυχικὸν νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν πολλῶν «πειρασμῶν καὶ ἐνοχλήσεων τῆς ἁμαρτίας» καὶ νὰ ἀντιστῇ κατὰ παντὸς κινδύνου διὰ νὰ καταστῇ ἄξιος τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅποιον ἀναγνωρίζει ὡς πραγματικὸν τοῦ Πατέρα. Εἰς οὐδὲν λογίζεται τὰ ἐμπόδια. Πιστεύων ἀκλονήτως εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεμελιωτοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς Θρησκείας, στρέφει πρὸς Αὐτὸν τὸ νοερὸν βλέμμα τῆς ψυχῆς του καὶ ἀπὸ Αὐτὸν λαμβάνει ἐλπίδας αἱ ὁποῖαι εἶνε ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν.

Ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Εὐτυχία κατὰ ταῦτα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξασφαλισθῶν ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς οὐρανοδόρου Θρησκείας τοῦ Ναζωραίου. Αὐτὸς τὴν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ Αὐτὸς τὴν προστατεύει καὶ τὴν διατηρεῖ μὲ τὰς ἀοράτους ἀλλὰ θαυματουργοὺς Του χεῖρας.

Ὡστε *ἐχει σκοπὸν ἡ Θρησκεία.*

διεκηρύχθῃ ὡς τοιοῦτος ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς εἰς διαφόρους περιστάσεις καὶ ἰδιαίτερος κατὰ τὸ Βάπτισμα καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν.

Ὁ Σωτὴρ διεκήρυξε καὶ ἐπεβεβαίωσεν ἑαυτὸν ὡς Μεσσίαν ἐπανειλημμένως καὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους, ἄλλοτε μὲν σαφῶς καὶ ἄλλοτε συμβολικῶς. Μεταξὺ τῶν πανηγυρικωτέρων θεβαιώσεων του εἶναι ἡ γενομένη πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα, ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου πρὸς τοὺς Ἀποστόλους, ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου του Λαζάρου καὶ τελευταῖον ἡ ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα, κατὰ τὴν νύκτα τῶν παθῶν.

Εἰς ἄλλας περιστάσεις ὁ Χριστὸς ὠνόμασε ἑαυτὸν Υἱὸν μονογενῆ τοῦ Πατρὸς, ἀπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, εἶπε ὅτι εἶνε «ἐν μετὰ τοῦ Πατρὸς» καὶ «Υἱὸς Θεοῦ» καὶ ἀπένειμεν εἰς ἑαυτὸν θείας δυνάμεις καὶ θείαν ἐξουσίαν, ὅτε συνεχώρησε τὴν ἁμαρτωλὸν, τὸν τελώνην, ὅτε ὑπεσχέθη ζωὴν αἰώνιον εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ, καὶ ὅτε ἐκάλεσεν εἰς τὸν Παράδεισον τὸν μετανοήσαντα ληστήν.

Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐνόησαν κάλλιστα ὅτι ὁ Χριστὸς ἐκάλεῖ ἑαυτὸν Θεόν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ αὕτη ἦτο ἡ πρόφασις ὅπου κατεδίκασαν αὐτὸν εἰς σταυρικὸν θάνατον. Ὁ Σωτὴρ εἶχεν εἶπῃ τόσον σαφῶς ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶχεν ἐννοηθῇ τόσον σαφῶς, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον Αὐτοῦ ὁ ἐκατόνταρχος καὶ οἱ φύλακες ἰδόντες τὸν σεισμὸν καὶ τὰ γενόμενα, ἐφοβήθησαν λέγοντες: «Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται:

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνεγνωρίσθη ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διότι ὡς τοιοῦτον διεκήρυξεν αὐτὸν ὁ Θεὸς Πατὴρ εἰς τὸ Βάπτισμα καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν εἰπών: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ ἠδόκησα» καὶ διότι τοιοῦτον ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ἐν τῇ ἐπιγείῳ αὐτοῦ ζωῇ.

Ἄς λατρεύωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Ἰησοῦν ὡς Θεόν, ἀλλ' ἂς ἀναγνωρίζωμεν αὐτὸν καὶ ὡς ὑπέρτατον Κύριον τοῦ παντός καὶ ἡμῶν, διὰ τοῦτο δὲ ἂς φυλάττωμεν πιστῶς τὸν νόμον αὐτοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. Ἄς εἴμεθα ἐν ἐνὶ λόγῳ, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὁπαδοὶ αὐτοῦ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦ Περιδικοῦ, πλησίον τῆς διευθύνσεώς σας, εἶνε σημειωμένη ἡ ἡμερομηνία καθ' ἣν λήγει ἡ συνδρομὴ σας. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως φροντίσητε νὰ ἀνανεώσητε τὴν συνδρομὴν σας, προτοῦ αὕτη λήξῃ, διότι μετὰ τὴν πάροδον τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ διακόπτεται αὐτομάτως καὶ ἀνεξαιρέτως δι' ὅλους.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ἰωάννου Γ. Παναγιωτίδου
Καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς Χάλκης

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

Οἱ σκεπτικοὶ μειδιοῦν, βεβαίως, εἰς τὸ ἄκουσμα ἢ τὸ διάβασμα τῆς λέξεως «εὐτυχία». Δὲν παραδέχονται ὅτι ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία εἰς τὴν ζωὴν.

Ἄν ὅμως εἶνε ἀπραγματοποίητος εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἡ σταθερὰ καὶ ἀπόλυτος εὐτυχία, μία ὅμως σχετικὴ εὐτυχία, ὡς ἀν πρόλογος τῆς ἀπολύτου καὶ αἰωνίας εὐδαιμονίας ποῦ ἀναμένει ὅσους εὐλικρινῶς πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ φυλάττουν τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ, δὲν εἶνε ἄγνωστος καὶ ἀπραγματοποίητος.

Καὶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μᾶς τὴν χαρίζει ἡ Θ ρ η - σ κ ε ί α . Διότι ὁ ἄθρησκος καὶ ἂν κατορθώσῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶτοιαν σχετικὴν εὐτυχίαν, δηλητηριάζεται ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅτι καὶ αὐτὴ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἐξανημιθῇ. Καὶ ἂν κατορθώσῃ νὰ ἀποφύγῃ τρώσους καὶ τόσους ἀπροόπτους κινδύνους, πάντως ὅμως δὲν θὰ διαφύγῃ τὸν ἐνεδρεύοντα ἀναπόφευκτον θάνατον.

Ὁ ἄθρησκος φυσικὰ δὲν πιστεύει εἰς Θεόν, οὔτε εἰς μέλλουσιν ζωὴν καὶ ἀνταπόδοσιν. Ἐὰν λοιπὸν ἀγαπήσῃ καὶτοιαν πρόσωπον καὶ εὖρῃ εὐτυχίαν ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτῇ, ἡ ἀποκαρδιωτικὴ σκέψις ὅτι ὁ θάνατος θὰ χωρίσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον διὰ πάντα ἀπὸ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον εἶνε ἀρκετὴ νὰ δηλητηριάσῃ τὴν εὐτυχίαν του.

Τοῦναντίον ὅμως ὁ θρησκευτικὸς ἄνθρωπος εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ ἐδῶ εὐτυχία εἶνε μὴδὲν, ἂν συγκριθῇ πρὸς ἐκείνην ποῦ τὸν ἀναμένει εἰς τὴν χώραν τῆς αἰωνιότητος. Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ δίδει θάρρος καὶ δύναμιν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἐφόδους τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ζήσῃ βίον καλὸν καὶ ἐνάρετον διὰ νὰ γίνῃ ἄξιος τῆς μακαριότητος.

Τὰ προσφιλῆ πρόσωπα τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, τῆς συζύγου, τῶν τέκνων, τῶν ἀδελφῶν καὶ ἄλλων ποῦ ἠγάπησα εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν, ξεύρω ὅτι θὰ τὰ ἐπανεύρω εἰς τὴν μέλλουσιν ζωὴν καὶ ὅτι δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον ἀπ' ἀλλήλων, φθάνει μόνον νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὸ Ἱερὸν Καθῆκον.

Καὶ ὅταν ὁ θάνατος ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν στοργὴν τοῦ θρησκείοντος ἀνθρώπου πρόσωπα προσφιλῆ, θὰ σκορπίσῃ βέβαια δάκρυα ὀδύνης εἰς τὸν τάφον των, ἀλλὰ δὲν θὰ κλαύσῃ ἀπελπιστικά, καθὼς καὶ «οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα», ἀφοῦ πιστεύει εἰς τὴν αἰωνιότητα τῆς ζωῆς καὶ εἰς Θεὸν Κυρίαρχον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Καὶ ὅσοι πάλιν εἶναι ζευγμένοι εἰς τὸν ζυγὸν ἐργασίας βαρείας, ἐπιπόνου καὶ ἐξαντλητικῆς, πόσῃ ἐνθάρρυνσιν καὶ ἀνακούφισιν ἀντλοῦν ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν προσδοκίαν τῆς μελλούσης ζωῆς.

Μὲ τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ Δικαίου καὶ Ἀγαθοῦ, ποῦ θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν καθένα κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, στρέφουν τὸ βλέμμα των γαλήνιον καὶ ἐμπιστευτικὸν εἰς τὸν Οὐρανόν. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ λαμβάνουν τόνωσιν καὶ ἐλπίδα εἰς τοὺς μόχθους καὶ τὰς θλίψεις καὶ τὰς ταλαιπωρίας τῆς παρουσίας ζωῆς.

Καὶ μὲ τοιαύτας εὐλαβεῖς διαθέσεις ἐργάζονται μὲν διὰ τὴν βελτίωσιν των ὅρων τῆς ζωῆς των, δὲν λησμονοῦν ὅμως εἰς τὸν ἀγῶνά των τοὺς νόμους καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης.

Ἐντιμότης καὶ Καλωσύνη εἶναι γνήσιοι καρποὶ τῆς Θρησκείας καὶ στολίζουσιν τὸ δένδρον τῆς ζωῆς ἐκείνων, ποῦ ποτίζουν τὴν ψυχὴν των ὅχι μὲν τὰ θολερὰ νερὰ τῆς ἀπιστίας, ἀλλὰ μὲ τὰ ὁλοκάθαρα νάματα τῆς θρησκείας.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΖΩΗ

Οὐδεὶς ποτε εἶπε καὶ ἀπέδειξεν ὡς ὁ Ἰησοῦς «Εγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Οὐδεὶς ὥσαύτως ἐλάλησέ ποτε καὶ ἐδικαιώθη ὑπὸ τῶν πραγμάτων ὡς ὁ Ἰησοῦς εἰπών:—«Εγὼ εἰμι ἡ ζωὴ». Ὁ Ἰησοῦς εἶπε καὶ τὰ πράγματα ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶνε καὶ φῶς φωτίζον καὶ ζωοποιὸς ζωῇ.

Ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐπίγνωσις τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐν πνεύματι Ἀγίῳ γινομένη, εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἡ ὁποία εἶνε ἄληκτος χαρὰ, ἄμικτος λύπη. Ὁ Ἰησοῦς φῶς ὦν εἶνε καὶ ζωὴ καὶ ἐν τῷ φωτίζειν τοὺς ἐσκοτισμένους ζωοποιεῖ αὐτοὺς. «Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, λέγει καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων», τὸ φῶς τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

Δύο ζωὰς ζῶμεν οἱ ἄνθρωποι, τὴν σαρκικὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν κοινὴν μετὰ τῶν ἄλλων ζώων κατὰ τοὺς γενετικούς χαρακτῆρας, καὶ τὴν πνευματικὴν ζωὴν, τῆς ὁποίας οὐδὲ ἴχνος ἀπαντᾷ εἰς τὰ ἄλλα ζῶα· καὶ τοῦτο διότι μόνον ὁ ἄνθρωπος ἐξωποιοῦνται ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, ὅπως λέγει ἡ Γραφή:—«Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν».

Ἐξωποιοῦνται ὁ ἄνθρωπος ἀπ' εὐθείας δι' ἐμφυσήσεως πνεύματος ζωοποιοῦ. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα διὰ μὲν τῆς αἰσθήσεως μεταδίδει ἡμῖν τὴν σωματικὴν ζωὴν, διὰ δὲ τῆς συνειδήσεως τὴν πνευματικὴν. Καὶ ἡ μὲν σωματικὴ ζωὴ συνίσταται εἰς τὴν αἰσθησιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ σώματος καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἡδονῶν καὶ ὀδυνῶν κατὰ τὴν νόησιν καὶ κίνησιν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν. Ἡ δὲ πνευματικὴ ζωὴ συνίσταται εἰς τὴν συνειδήσιν τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν μετὰ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἐκτὸς κόσμου, καὶ τῆς κατὰ λόγον νοήσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν συνειδήσιν τῶν ἀπειρῶν ἐφέσεων καὶ ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς.

Διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ ἄνθρωπος ἐξέπεσεν ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ζωῆς· ἐγένετο, οὕτως εἰπεῖν, νεκρὸς κατὰ τὸ πνεῦμα, ζῶν κατὰ σῶμα τὴν σαρκικὴν καὶ κτηνώδη ζωὴν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου. Ἀλλὰ «ὁ λαὸς ὁ κατήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς» ἔλεγεν ὁ Προφήτης Ἡσαΐας, προοιδὸν τῆς ζωῆς τὴν ἐμφάνισιν, τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Λόγου.

Τὸ φῶς τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἐπέλαμψε τοῖς νεκροῖς πνευματικῶς ἀνθρώποις. Ὡς περὶ δὲ ἐνεφύσησεν ὁ Θεὸς πνοὴν ζωῆς καὶ ἐξωποιοῦνται τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, οὕτως ἐνεφύσησεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς πρῶτους μαθητὰς καὶ εἶπε:—Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον». Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς νέας ζωῆς διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξέχεεν ἀφθόνως ἀπ' οὐρανοῦ καὶ διὰ τῆς διδασχῆς αὐτοῦ ἐξέτεινεν ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας Αὐτῷ, μεταβιβάζων αὐτοὺς ἀπὸ τῆς σαρκικῆς ζωῆς τῆς ἁμαρτίας, εἰς τὴν ἀναμάρτητον ζωὴν τοῦ Πνεύματος.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Χριστός:—«Εγὼ εἰμι ἡ ζωὴ» καὶ τὰ πράγματα ἐβεβαίωσαν τὸν λόγον, ὅχι μόνον Αὐτὸν δεικνύοντα ἡμῖν ζῶντα εἰς αἰῶνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς νεκροὺς ζωοποιουμένους δι' αὐτοῦ κατὰ τε τὸ σῶμα δι' ἀναστάσεως ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα δι' ἀναγεννήσεως καὶ ἐμφυσήσεως Πνεύματος Ἀγίου. Μανθάνοντες δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ βαπτισθέντες καὶ πιστεύσαντες ἄλλ' ἐν ἁμαρτίαις περιπλακέντες καὶ νεκρωθέντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ἡ ζωὴ, ἃς

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΕΙΣ ΔΙΑΚΟΝΟΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΚΑΙ ΦΟΙΤΗΤΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΟΔ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ἡ ἀγγελία τῆς εἰς Διάκονον χειροτονίας τοῦ καθηγητοῦ συνάμα δὲ καὶ φοιτητοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Θεοδ. Θεοδωρίδου προὔξενησεν εἰς ὅλους τοὺς γνωρίζοντας αὐτὸν εὐλικρινεστάτην χαρὰν. Τὴν 29ην Ἰανουαρίου, ὀρισθεῖσαν ἡμέραν διὰ τὴν χειροτονίαν, μετέβημεν ὅλοι οἱ φοιτηταί τῆς Σχολῆς εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἐξαιρετικὴ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Σχολῆς καὶ δι' ἡμᾶς. Ἡ μὲν Σχολὴ τὴν ἡμέραν αὐτὴν προσέφερε τὸν πρῶτον Λευίτην τῆς εἰς τὴν Ὁμογένειαν, ὁ πρῶτος δὲ ἀπὸ τοὺς φοιτητάς τῆς ἦνοιγε τὸν δρόμον καὶ εἰσήρχετο εἰς τὸ στάδιον διὰ τὸ ὅποιον ἡμεῖς οἱ φοιτηταί προορίζομεθα καὶ διὰ τὸ ὅποιον ἡ Σχολὴ μᾶς προετοιμάζει.

Ἡ τελετὴ τῆς χειροτονίας ὑπῆρξε συγκινητικωτάτη καὶ προσέφερε στιγμὰς ἀλημονήτους εἰς ὅλους μας. Ἡ χειροτονία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Βοστώνης καὶ Διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας. Ὁ εὐρύτατος Ἱερὸς Ναὸς ἦτο κατάμεστος ἐκκλησιαζομένων τῶν ὁποίων ἡ συρροὴ ἦτο ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν, ἀλλὰ δικαιολογημένη ἔνεκεν τῆς σπουδαιότητος τοῦ γεγονότος. Κατὰ τὴν ἀκολουθίαν ἔψαλον αἱ χορωδίαί τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ὅταν ἤρχισεν ἡ Θ. Λειτουργία, ὁ μέλλων νὰ χειροτονηθῇ κ. Θεοδ. Θεοδωρίδης, ἐνδεδυμένος μὲ λευκὸν στοιχάριον, ἐστάθῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ Σωλᾶ ἐνῶ τὰ μάτια ὅλου τοῦ ἐκκλησιασματος ἐστρέφοντο πρὸς αὐτόν. Ὁ νοῦς ἠδύνατο εὐκόλῃ νὰ ἀνατρέξῃ τὸ διάστημα καὶ νὰ σταματήσῃ εἰς μίαν μελλοντικὴν πραγματικότητα, ἡ ὁποία ἤρχισε ὡς ἰδέα, ὡς ὄνειρον σχεδόν, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ λαμβάνει ὑπαρξιν καὶ συσσωματοῦται εἰς ἐλπιδοφόρον γεγονός.

Ἡ πρώτη αὕτη χειροτονία μαθητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, εἶναι ἡ εὐλογημένη ἀπαρχὴ τῆς μελλοντικῆς γονίμου καὶ καρποφόρου ἀποδόσεώς τῆς πρὸς δικαιοσιν ἄλλως τε τοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ τῶν προσδοκῶν τῆς Ὁμογενείας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ὥραίων καὶ ὁρθῶν αὐτῶν σκέψεων τοῦ

προσέλθωμεν διὰ μετανοίας εἰς Αὐτὸν ἀναμένοντα μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

«Τὰ ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν πνεῦμά ἐστι καὶ ζωὴ ἐστι» λέγει ὁ Ἰησοῦς. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ρήματα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἃς μελετῶμεν ἐπισταμένως καὶ ἃς ἐφαρμόζομεν ἐν τῷ βίῳ προσεκτικῶς διὰ νὰ λάβωμεν πνεῦμα καὶ ζωὴν παρὰ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κύριος ζητεῖ «ἡμᾶς νεκροὺς εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ», νεκρούμενοι κατὰ τὴν ζωὴν τῆς ἁμαρτίας καὶ ζῶντες συμφώνως πρὸς τὰ ρήματα τοῦ Χριστοῦ δικαιούμεθα νὰ μετέχωμεν καὶ τῆς Τραπέζης Αὐτοῦ. «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, λέγει, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἑσχάτῃ ἡμέρᾳ».

Ὅτῳ ἡ ζωὴ ὁ Χριστὸς μεταδίδει εἰς ἡμᾶς τὴν ζωὴν τοῦ Πνεύματος, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, φαινόμεθα δὲ ταπεινοὶ τῷ κόσμῳ καὶ νεκροί, ἀμέτοχοι τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου.

ΑΝΤ. ΦΑΡΜ.

ἐκκλησιασματος, τὴν καρδίαν αὐτοῦ κατεῖχον συναισθήματα τὰ ὅποια εἶναι δύσκολον νὰ περιγραφοῦν. Δὲν γνωρίζω πῶς, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ καθεὶς ἠσθάνετο μὲ τὸν ἰδικὸν του τρόπον. Τὰ συναισθήματα ὅμως τὰ ὅποια κατεῖχον τὰς ψυχὰς τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς, εἴμπορῶ νὰ εἰπῶ, ὅτι ἦσαν βαθεῖα συγκινήσεις ἀναμειγμένῃ μὲ αἰσθήματα χαρᾶς. Ἀνεγνωρίζομεν διὰ πρῶτην — διατὶ ὅχι — ἴσως φορὰν πόσον ὑψηλὸν καὶ οὐράνιον εἶναι τὸ ὑπούργημα αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον ἐτοιμαζόμεθα, καὶ ἐπομένως πόσον μεγαλύτερα καὶ περισσότερα προσόντα ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπαιτοῦνται. Ἀπὸ τὰ βάθη δὲ τῆς καρδιάς τοῦ καθενὸς μας, θὰ ἐξῆλθε κάποια εὐκρινὴς εὐχή, μία προσευχή, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀσθενῶν δυνάμεών μας, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἡμεῖς τύχωμεν τῆς εὐδοκίας τοῦ Ὑψίστου δεχόμενοι τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὑπὸ τὸ κράτος βαθυτάτης συγκινήσεως ὁ χειροτονούμενος ἐπροχώρησε καὶ ἠκολούθησε τοὺς Ἱερεῖς κατὰ τὴν Ἔξοδον τῶν Τιμίων Λόγων καὶ κατόπιν παρέμεινε πάλιν εἰς τὴν προτέραν του θέσιν ἀναμένων τὴν στιγμὴν καθ' ἣν γονυκλινῇ πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου θὰ ἐλάμβανε τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὅταν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου ἡ ἐκφώνησις «Καὶ ἔσται τὰ ἑλέη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν», ὁ Αἰδὲς Β. Εὐθυμίου μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Διακόνου Ναοὺμ ὠδήγησαν τὸν μέλλοντα νὰ χειροτονηθῇ πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης. Ἐπικαλούθησε ἡ ἀνάγνωσις τῆς συμμαρτυρίας καὶ ἡ προσφώνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου πρὸς τὸν χειροτονούμενον ἔχουσα οὕτω:

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟ-
ΠΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ Κου ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ

Ἀγαπητοί μου:

Ὅταν ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος γράφων τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Νέας Ἀγγλίας θὰ θελήσῃ νὰ διακρίνῃ εἰς αὐτὴν καὶ ἀναδείξῃ μερικὰ σημεῖα αὐτῆς, τὰ ὅποια προβάλλουν ὡς σταθμοὶ περιλαμπροῦ προόδου, ἀσφαλῶς εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν αὐτῶν θὰ θέσῃ τὴν ἰδρυσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Pomfret. Καὶ πάρα πέρα ἐξετάζοντας τὰ κύρια γεγονότα τῆς ζωῆς τῆς Σχολῆς ἀσφαλῶς θὰ ἐπισημάνῃ ὡς περιλαμπρον πάλιν σημεῖον τὴν κατὰταξιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον κλῆρον τῆς Ἀμερικῆς τοῦ πρώτου ἐκ τῶν σπουδαστῶν αὐτῆς.

Ἡ εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ Θεοδ. Θεοδωρίδου, Φοιτητοῦ καὶ Καθηγητοῦ συνάμα τῆς Σχολῆς, εἶνε ὁ πρῶτος εὐχυμὸς καὶ δρυσάτος καρπὸς ποῦ μᾶς ἀποφέρει ὁ Διανοητικὸς καὶ Πνευματικὸς ὠπορόκηπος τῆς Σχολῆς, μόλις πρὸ 12 μηνῶν φυτευθεῖς. Καὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἡμέραν πλημμυρίζει ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀσυγκράτητον χαρὰν διότι ὁ Θεὸς ἠξίωσεν ἐμὲ νὰ προσφέρω, ὡς Ἐπίσκοπος Βοστώνης καὶ Νέας Ἀγγλίας, τὰς ἀπαρχὰς αὐτὰς πρὸ δύο ἀοράτων θωμῶν, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς Πατρίδος μας. Τοῦ μὲν οὐρανοῦ, θείου, αἱματοθαμμένου ἀπὸ τὸ πανάχραντον αἷμα τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, τοῦ δὲ ἄλλου ἐπιγείου ἀλλ' ἰδανικοῦ, καθιερωμένου μὲ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα τῶν ξενιτευμένων παιδιῶν τῆς μακρὰν ἀπὸ τὴν θερμὴ ἀγκαλιά της.

Μὰ ὅχι ὀλιγώτερον ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου διότι βλέπω ὅτι ἡ ἀγαπητὴ ὁμογένεια τῆς Βοστώνης καὶ πε-

ριχώρων κατέκλυσε τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν ἀπὸ ἀκατάσχετον εὐλαβῆ πόθον νὰ παραστή μάρτυς εἰς τὴν ἐξαιρετικῆς σημασίας ἱερὰν αὐτὴν μυσταγωγίαν.

Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἐξαιρετικὴ· ἀλλὰ τόσον διδακτικὴ ἀφ' ἑαυτῆς καὶ τόσον ἐντυπωτικὴ ἠθικῶν καὶ ἀνθρωπιστικῶν αἰσθημάτων, ὥστε δὲν θὰ εἴπω περισσότερα, περιοριζόμενος μόνον εἰς τὰ ὀλίγα αὐτὰ λόγια, ποῦ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ψυχῆς μου, ὡς Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς καὶ Ἐπισκόπου Βοστώνης, ξεπηδοῦν. Διὰ τὸν ἴδιον δὲ λόγον καὶ ὁ χειροτονούμενος δὲν θὰ κηρύξῃ ἀπὸ τοῦ περιορισμένου χώρου τοῦ κλειστοῦ τούτου Ναοῦ, ἀλλὰ θὰ κηρύξῃ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου μέσα εἰς τὸν ἐκτεταμένον ἱερὸν ἀχειροποιήτον Ναὸν τοῦ ὑπαίθρου.

Μόνον θὰ προσθέσω ὅτι ὁ χειροτονούμενος σήμερον Θεόδωρος Θεοδορίδης εἶνε Καθηγητὴς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Σχολὴν μας. Μεστωμένος ἀπὸ τὴν ὥραν γλώσσαν τῆς κλασικῆς ἐνδόξου ἐποχῆς τῆς πατρίδος μας ἦλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ὡς τέτοιος ἀφ' οὗ τὴν ἐδιδάχθη ἐκεῖ εἰς ὀνομαστὰ σχολεῖα. Ἐλθὼν δὲ ἐδῶ διέθεσε χρόνια διὰ τὴν ἐξακολούθησιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν εἰς τὸ Harvard University, ἀφ' οὗ δὲ ἐτιμήθη, ὡς ἤξιζε, μὲ δίπλωμα κλασικῶν σπουδῶν, ἐδίδαξε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὸ Brown University καὶ ἐφέτος προσελήφθη ὡς καθηγητῆς τῆς Σχολῆς μας.

Ἄλλ' εἶνε καὶ φοιτητῆς τῆς Σχολῆς, διότι ἔχων ἐπίγνωσιν τῆς μεγάλης καὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου πανταχοῦ, ἰδιαίτερος δὲ ἐν Ἀμερικῇ, εὐρίσκει, πολὺ ὀρθῶς, ὅτι πᾶσαι ἄλλη μάθησις, πᾶσα ἄλλη σπουδὴ, ὅσον εὐρεῖα καὶ ἂν ἦτο, οὐδέποτε θὰ τὸν καθίστα κατάλληλον διὰ τὸ μέγα τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, ἐὰν δὲν προσέκτα τὴν ἱερὰν τῆς Θεολογίας ἐπιστήμην.

Τοιοτοτρόπως διδάσκων καὶ διδασκόμενος καταρτίζεται εἰς τέλειον ἄνδρα ἐν τῷ πληρώματι τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ μόνον τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀνάγκην τώρα.

Ταύτην δὲ τὴν θεῖαν βοήθειαν ἅς εὐχρηθῶμεν, ἀγαπητοί μου, κατὰ τὰς ἱερὰς ταύτας στιγμάς, νὰ παράσχω εἰς αὐτὸν ἡ ἄπειρος τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγχνία καὶ συγκατάθεσις.

Εἴθε τὸ παράδειγμά σου, ἐνθουσιῶδες τέκνον τῆς Μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ καρποφορήσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν συνηλικιωτῶν σου.

Ἡ προσοχὴ ὧν κατόπιν συνεκεντρώθη εἰς τὰ μέλλοντα νὰ τελεσθῶν ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ἰδιαίτερος μάλιστα ἡ συγκίνησις ἐκορυφώθη, ὅταν ὁ Αἰδ. Εὐθυμίου καὶ ὁ Ἱερολ. Ναοὺμ εἰσῆγαγον τὸν μέλλοντα νὰ χειροτονηθῇ εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα. Ὁ μέλλων νὰ χειροτονηθῇ συγκινημένος ἠσπάσθη τὸ ἐπιγονάτιον τοῦ Θεοφιλέστατου καὶ μὲ τοὺς δύο ἄλλους Αἰδ. Εὐθυμίου καὶ Ἱερολ. Ναοὺμ περιτλήθεν τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν τρεῖς φορές. Ὁ χειροτονούμενος ἠσπάζετο ἐκάστην πλευρὰν τῆς Ἁγίας Τραπέζης ἐνῷ ὁ Αἰδ. Εὐθυμίου καὶ ὁ Ἱερολ. Ναοὺμ ἔψαλλον τὸ «Ἡσαΐα χόρευε» καὶ τὸ «Δόξα σοι Χριστέ».

Τέλος ἔγονε πέντης πρὸς τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ ἔλινε τὴν κεφαλὴν του ἐπ' αὐτῆς εὐλαβῶς καὶ ἐν πλήρει κατανύξει.

Ὁ Θεοφιλέστατος τότε, ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γονυκλινοῦς χειροτονουμένου καὶ ἐξεφώνησε τὴν γνωστὴν μεγαλοπρεπῆ εὐχὴν δεόμενος ὅπως ἡ Χάρις τοῦ

Παναγίου Πνεύματος ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα ἔλθῃ ἐπὶ τοῦ χειροτονουμένου. Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ μυστικοπάθεια ἡ ὁποία περιεχύθη τὴν στιγμὴν ταύτην διότι ἡ χορωδία μας πολὺ σιγά, ὥς νὰ ἦτο ἡ γλυκεῖα ἠχώ ἀγγέλων ψαλλόντων εἰς τὸν οὐρανόν, ἔφαλε «Κύριε ἐλέησον» ἀργά, ἐνῷ ὁ Θεοφιλέστατος ἐξηολούθει νὰ δέεται χαμηλοφώνως.

Μετὰ ταῦτα ὁ χειροτονῶν, ἐξελθὼν πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης μετὰ τοῦ χειροτονουμένου, παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα καὶ παραδίδων εἰς αὐτὸν τὸ ὁράριον καὶ τὴν φυλλάδα, ἀνεφώνησε τρεῖς φορές τὸ «Ἄξιος». Τὸ ἐκκλησίασμα καὶ αἱ χορωδαὶ ἀπήντων εἰς ἐκάστην ἐκφώνησιν «Ἄξιος» μὲ πραγματικὸν ἐνθουσιασμόν. Ἀμέσως τότε ἠσπάσθησαν τὸν νεοχειροτόνητον καὶ συνάδελφόν των, ὁ Αἰδ. Εὐθυμίου, ὁ Αἰδεσιμ. Χρυσολωρᾶς καὶ ὁ Ἱερολ. Ναοὺμ. Ὁ χειροτονηθεὶς πλέον Διάκονος Θεοδορίδης εἰσῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα ἔνθα ἔλαβε καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας, μεταλαβὼν τῶν Ἀρχράτων Μυστηρίων.

Ἡ τελετὴ τῆς χειροτονίας ὑπῆρξε συγκινητικωτάτη, μίαν δὲ ἐπιθυμίαν μᾶς ἐγινάτωσεν εἰς τὰς καρδίας ὧν τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς. Τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπισπευθῇ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν θὰ προσέλθωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου καὶ θὰ δεχθῶμεν τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Καθηδρικοῦ Ναοῦ. Ὁμίλησαν δὲ διάφοροι ἐξαίροντες τὸ γεγονός τῆς χειροτονίας καθὼς καὶ ὁ νεοχειρονηθεὶς ὅστις κατὰ τὸ ραδιοπρόγραμμα τῆς ραδιοφωνικῆς ὥρας τοῦ Καθηδρικοῦ Ναοῦ Βοστώνης, ἔκαμε μίαν προσφώνησιν πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Νέας Ἀγγλίας.

Ὁ κ. Θεοδορίδης ἐγεννήθη τὸ 1900 ἐν Ἀσπῇ Θράκης. Ἀπεφοίτησεν ἐκ τῆς Ροδεργίου Σχολῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔνθα ἐδίδαξεν ἐπὶ τινα χρόνον. Τὸ 1922 ἦλθεν εἰς Ἀμερικὴν, διδάξας εἰς Ἀμερικανικὰ Γυμνάσια ἐπὶ πενταετίαν. Μετὰ ταῦτα ἐσπούδασεν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Χάρβαρντ. Ἐχρημάτισεν ὑφηγητῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καὶ Λατινικῶν γραμμάτων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Μπρόκτον ἐν Πρόβιντενς, Ρ. Ι. Ὑπερέτισε συνάμα τὴν Ὁμογένειαν καὶ Ἐκκλησίαν ὡς διδάσκαλος τῶν Κοινοτικῶν Σχολείων καὶ ὡς γραμματεὺς τῆς Κοινοτικῆς εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν» Βοστώνης καὶ εἰς τὸ Μπρόκτον, Μασσ. Ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου δὲ τοῦ 1938 προσελήφθη ὡς μέλος τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ τῆς Προπαρ. Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν Πόρρετ, Κονν.

Ὁ κ. Θεοδορίδης ὅμως δὲν ἦλθεν εἰς τὴν Σχολὴν μὲ κύριον σκοπὸν τοῦ τὸ διδασκαλικὸν ἔργον. Ἦλθε διὰ νὰ παρακολουθήσῃ ταυτοχρόνως τὰ Θεολογικὰ μαθήματα, ἵνα καθηρισμένος τελείως, ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Κλήρου Ἀμερικῆς.

Τέλειος ἐπιστήμων, ἐντριβέστατος εἰς τὰ περὶ ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, δὲν ἐδίστασε νὰ καθήσῃ μαζὺ μας εἰς τὸ μαθητικὸν θρανίον καὶ μὲ τὸν ἀκαταμάχητον ζήλόν του καὶ τὸ ἔξοχον παράδειγμά του νὰ ἀποβῇ ὄχι μόνον εἰς ἔξοχος καὶ σεβαστὸς καθηγητῆς μας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἕνας πολῦτιμος καὶ ἀγαπητὸς σύντροφος.

ΙΩΑΝ. ΖΑΝΝΕΤΟΣ

Δευτεροετῆς Φοιτητῆς τῆς Θεολ. Σχολῆς Πόρρετ

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

ΠΑΡ' ὅλας ἀτυχῶς τὰς διαφορὰς αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὴν ἰδικήν μας Ὁρθόδοξον κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Λατίνων, δὲν δυνάμεθα παρὰ καὶ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης μετὰ λύπης νὰ ἀναγράψωμεν καὶ νὰ σημειώσωμεν τὸν θάνατον Πίου τοῦ Ἐνδεκάτου. Ἦτο ἐξαιρετικῶς δραστήριος, λαμβάνων νέας πάντοτε πρωτοβουλίας παρ' ὅλην τὴν εἰς τοὺς τύπους ἔμμονην τῆς Ἐκκλησίας του· ἦτο ἑξοχος Ἑλληνιστὴς καὶ κληρικὸς μεγίστης ἀξίας, εἰς Αὐτὸν δὲ προσωπικῶς ὀφείλεται ἡ κατὰ τὸ 1929 συναφθεῖσα μετὰ τὸ Βατικανὸν καὶ Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως συνθήκη, ἡ γνωστὴ ὡς ἡ «νεωτέρα συνθήκη τοῦ Λατερανοῦ» καὶ διὰ τῆς ὁποίας συνεφιλώθη ὁ Καθολικισμὸς μετὰ τοῦ Ἱταλικοῦ Κράτους. Τὸν θάνατον τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ρώμης ἐθρήνησε καὶ ὅλος ὁ Καθολικὸς κόσμος τῆς μεγάλης ταύτης χώρας, ἰδιαίτεροι δὲ δεήσεις, θερμαί, ἀνεπέμποντο πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Πάπα κατὰ τὰς 9 ἡμέρας τὰς πρὸ τῆς ταφῆς του, ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, ὅλοι αἱ ἐφημερίδες παρηκολούθουν τὰς λεπτομερείας τῆς νεκρικῆς πομπῆς του.

— * —

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΜΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

ΟΜΟΓΕΝΗΣ κυρία τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν, τακτικὴ τάτῃ ἀναγνώστριά μας, ἡ Ε. Π., μᾶς γράφει ὅτι ἡ εὐρυτέρα καὶ ἀσφαλὴς μεταξὺ ὅλων τῶν ὁμογενῶν οἰκογενειῶν μας διάδοσις τοῦ Περιδικοῦ μας τούτου εἶνε εὐκολος, ἐὰν ὑπδειχθῇ τοῦτο καὶ ἀπ' ἁμβωνος ὑφ' ὅλων τῶν Ἱερατικῶν μας Προϊσταμένων. Ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ διαβεβαιώσωμεν καὶ αὐτὴν καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ καὶ ἄλλους τυχόν ἀναγνώστας μας ὅτι τοῦτο καὶ ἐγίνε καὶ γίνεται ἐκ μέρους τῶν εὐλαθεστάτων μας πνευματικῶν πατέρων, οἱ ὁποῖοι καίτοι εἶναι θεβαρμένοι μὲ πλείστας ἄλλας ὑποχρεώσεις, ἐν τούτοις εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται καὶ διὰ τὸ περιοδικὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἐπιστελλούσης καλῆς μας οἰκοδοespoίνης, «ἔχει τοιαύτην πνευματικὴν τροφήν δι' ὅλους ὥστε δὲν θ' ἔπρεπε νὰ λείπη ἀπὸ κανὲν Ἑλληνικὸ σπίτι.» Οἱ Ἱερατ. Προϊστάμενοι εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα δειλὰ θήματα τοῦ περιοδικοῦ τούτου, τὸ ἡγάπησαν, τὸ συνέστησαν καὶ τὸ συνιστοῦν πάντοτε ὡς συμπλήρωμα τοῦ ἁμβωνος. Οἱ πνευματικοὶ ποιμένες κά-

μουν καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὰς ὑποχρεώσεις των μὲ τὸ περιπλέον. Τὸν λόγον τώρα ἔχουν τὰ ποίμνια.

— * —

ΘΛΙΒΕΡΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΔΕΝ ὑπάρχει τίποτε διδακτικώτερον ἀπὸ τὴν στατιστικὴν ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ ἀμφισβητοῦν κάποτε τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν τῶν πορισμάτων της. Καὶ αἱ στατιστικαὶ δεικνύουν ὅτι ἐνῶ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ χειμῶνος εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πόλιν καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα συρρέουν εἰς τὰς χοροεσπερίδας ἄνω τῶν τεσσάρων χιλιάδων—κατὰ τοὺς συντηρητικοὺς ὑπολογισμοὺς—ὁμογενῶν, κατὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν Κυριακὴν καὶ εἰς τοὺς 15 ναοὺς μας τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης δὲν μεταβαίνουν οὔτε δύο χιλιάδες ὁμογενῶν κατὰ τοὺς πλέον αἰσιοδοξοτέρους ὑπολογισμοὺς. Βεβαίως αἱ προφάσεις εἶναι πάντοτε πρόχειροι καὶ εὐκολοί. Ἐν ὅμως παραμένει ἀναμφισβήτητον γεγονὸς: ὅτι οἱ ὁμογενεῖς τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης παρ' ὅλας τὰς ἀνυπολογίστως μεγάλας εὐκολίας καὶ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, δὲν ἐκκλησιάζονται τόσον ὅσον θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκκλησιάζονται. Δὲν θέλομεν νὰ ἐπεκταθῶμεν περισσότερον ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἐλπίζοντες ὅτι οἱ ὁμογενεῖς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐπὶ θύραις Ἱερῶν Ἡμερῶν θὰ ἀλλάξουν πρόγραμμα καὶ πορείαν.

— * —

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

ΔΙΚΑΙΩΣ διεβιβάσθη πρὸς ὅλα τὰ Γυμνάσια καὶ τὰ ἀντίστοιχα Ἰδιωτικὰ Ἐκπαιδευτήρια Θηλέων τῆς Ἑλλάδος Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὅπως αἱ εἰς αὐτὰ φοιτῶσαι μαθήτριαι ἐνδύονται ἀπλούστερον καὶ κάμνουν τὸ κτένισμά των εὐπρεπέστερον. Τὸ μέτρον εἶνε ἐξαιρετικῶς εὐστοχον, διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὴν νεάνίδα τῶν Σχολῶν εἶνε ἡ κοσμιότης καὶ τὸ σεμνὸν τοῦ ἡθους καὶ διὰ τῆς ἐν λόγω διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου θὰ συνετισθοῦν καὶ αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι μαθήτριαι τῶν ἀνωτέρων πρὸ παντὸς τάξεων, ποὺ ἔκαμνον ἄφθονον τὴν χρῆσιν τῶν ψιμμυθίων, τῶν καλλυντικῶν καὶ ἐνεδύνοντο ὅχι ὁμοιομόρφως, ὅπως θὰ ἄνέμενε κανεὶς νὰ ἰδῇ εἰς τὸν ὥραϊον ἐκεῖνον τόπον τῆς ὁμοιομορφίας τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῶν κλασικῶν προτύπων. Εὐχόμεθα τὸ μέτρον τοῦτο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ὑπὸ πολλὰς νεάνιδας ὁμογενεῖς τῆς χώρας ταύτης διὰ τὰ κατορθώσων αὐταὶ νὰ ἐμφανίζονται εὐπρεπέστεραι καὶ νὰ ἀναδεικνύουν περισσότερον τὰ ἄλλως ἑκτακτα, φυσικὰ καὶ πνευματικὰ προτερήματά των διὰ τὰ ὁποῖα εἶνε πάντοτε ἀξίαι μεγάλου θαυμασμοῦ.

Ἀρχιμ. Γεωρ. Πολυζωίδου

Ο Α Μ Β Ο Ν

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΟΥ

Εἰς τὴν Β' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν

ΤΟ ΟΛΕΘΡΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

Ἐνῷ ἔν θαῦμα μέγα εἶχε συντελεσθῇ, ἡ ἀπαλλαγὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀσθένειαν, μερικοί, συσκοτισμένοι ἀπὸ πάθος καταστρεπτικόν, ψιθυρίζουν κατὰ τοῦ Θεραπευτοῦ, τό:—«τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας;» Ἐνῷ ὁ λαὸς καταλαμβάνεται ἀπὸ θαυμασμόν καὶ ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν θεραπείαν τοῦ παραλυτικοῦ, μία τάξις ἀνθρώπων κακῶν καὶ ἀσκέπτων, καταληφθεῖσα ἀπὸ πάθος ὀλέθριον, κατηγορεῖ καὶ κατακρίνει τὸν Θεάνθρωπον, λέγουσα:—«Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας;»

Εὐκόλα ἐννοοῦμεν ποῖον εἶνε τὸ πάθος πού σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους νὰ κάμουν τοιαύτας θλιβεράς σκέψεις καὶ νὰ ἐκστομίζουν τοιαῦτα λόγια. Εἶνε τὸ πάθος τοῦ φθόνου, ἡ ἄσχημος αὐτὴ κακία. Ἀλλὰ μήπως καὶ σήμερον δὲν κυριαρχεῖ τὸ τυραννικὸν αὐτὸ πάθος μεταξὺ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων; Ἀτυχῶς ναί. Δι' αὐτὸ ἃς θίξωμεν σήμερον τὸ θέμα περὶ Φ θ ὀ ν ο υ, τονίζοντες ἰον πόσον βλαβερὸς εἶνε οὗτος καὶ μάλιστα εἰς τὸν φθονερὸν καὶ χαράσσοντες 2ον τὰ μέσα πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπ' αὐτοῦ.

Α' ΜΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΦΘΟΝΟΣ

Φθόνος εἶνε ἡ λύπη πού αἰσθάνεται κανεὶς διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου. Εἶνε πάθος τρομερὸν τὸ ὁποῖον φθείρει τὸ σῶμα καὶ καταβασανίζει τὴν ψυχὴν. Καὶ ὅπως ὁ κόνινλος καταστρέφει ὄχι μόνον τὴν ὠραίαν γῆν ὅπου διαμένει, ἀλλὰ κάμνει κακὸν καὶ εἰς τὰ φυτὰ τρώγων τὰς ρίζας των μετὰ τὸ δῆξά αὐτοῦ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὁ φθόνος ὄχι μόνον καταστρέφει ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καταπίπτει, ἀλλὰ βλάπτει τεραστίως καὶ τὴν κοινωνίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιπολάζει. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἀρχαῖοι κατέταξαν τὸν φθόνον μετὰ τῶν Ἐριννύων καὶ ἐξωμοίασαν αὐτὸν ὡς ροκανίζοντα διαρκῶς σάρκας καὶ ἐφαντάζοντο πῶς ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἐδηλητηρίαζεν οἰκίας καὶ λαούς.

ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Δικαιότατα οἱ Ἀρχαῖοι περιέγραφαν τὸν φθόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Διότι τὸ ἀνόσιον αὐτὸ καὶ τυραννικὸν πά-

θος κατατρώγει τὴν υἰγιάν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ φθονοῦντος, κάμνει τὸν βίον του δυστυχῇ· διότι ὁ φθονερὸς, κατατρυχόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγρίου τούτου πάθους, κυριολεκτικῶς ὑποφέρει ὅσας φορὰς ἀκούει ἢ βλέπει ἄλλον νὰ προκόπτῃ καὶ νὰ προσδεύῃ, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε καὶ συγγενὴς του. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν φθονερὸν νὰ ἔχῃ ἄγριον τὸ βλέμμα καὶ ὑποπτον τὸ βάδιμα.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Ἐλέχθη περὶ τοῦ φθονεροῦ ὅτι δὲν ἔχει νοῦν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχῃ θὰ εἶνε τυφλὸς καὶ σκοτισμένος· ὅτι δὲν ἔχει θέλησιν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχῃ θὰ εἶνε διεστραμμένη καὶ πονηρὰ· ὅτι δὲν ἔχει καρδίαν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχῃ θὰ εἶνε μολυσμένη. Διότι πῶς εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ κρίνῃ καλὰ ἀφοῦ ἔγινεν ὄργανον τυφλὸν τοῦ καταστρεπτικοῦ του πάθους, τοῦ φθόνου; Πῶς εἰμπορεῖ ὁ φθονερὸς νὰ λέγῃ «ὅσα εἶναι ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα καθαρὰ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα» (Φιλ. Δ' 8), ἀφοῦ τὸ στόμα του ἔγινε σωλὴν διὰ τοῦ ὁποίου διέρχονται ἀπρεπῆ λόγια, «περισευήματα τῆς καρδίας» του; Πῶς εἰμπορεῖ νὰ ἀναπτύσῃ αἰσθήματα εὐγενικά, ἀφοῦ τὸ στήθος του μετεβλήθη εἰς ἀποθήκην παθῶν ἀγρίων καὶ ἐλεεινῶν;

ΚΛΑΣΣΙΚΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΦΘΟΝΟΥ

Πρόχειρον παράδειγμα ἔχομεν τοὺς Γραμματεῖς τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Β'. Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, τῶν ὁποίων τὸ πάθος τόσον ἐθόλωσε τὸν νοῦν ὥστε ὡς βλασφημίαν νὰ θεωροῦν τὸ γενόμενον θαῦμα. «Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας;» ἔλεγον ἀντὶ νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεὸν διότι ἐσώθη ἕνας ἄνθρωπος. Δὲν εἰμποροῦν νὰ ἴδουν τὰ ἀποτελέσματα τὰ γενόμενα ἔμπροσθεν αὐτῶν, διότι ὁ φθόνος δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ἴδουν τὰ πράγματα καθαρώτερα. Ἀντὶ φακοῦ δυνατοῦ μεταχειρίζεται ὕλον κατὰμαυρον ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν περνᾷ τὸ γλυκὺ καὶ ὠραῖον φῶς.

Ο ΦΘΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΚΑΤΩΤΕΡΟΣ

Ἄλλ' ὁ φθονερὸς ἀποδεικνύεται καὶ τῶν ζώων κατώτερος. Αὐτὰ δεικνύουν πολλάκις τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν κύριόν των, ἀλλ' ὁ φθονερὸς, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ εὐεργέτου τοῦ ἐξυθρίξει αὐτὸν καὶ σκάπτει πολλὰς φορὰς τὸν λάκκον του. Δὲν ἀνέχεται αὐτόν. Ἐπαναλαμβάνεται δηλαδὴ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγεται εἰς τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν (Α' 3,) «ἔγγων βοῦς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω, καὶ ὁ λαὸς με οὐ συνήκεν.»

ΠΙΠΤΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΚΚΟΝ

Καὶ τί κερδίζει δι' ὅλα αὐτά; τί κερδίζει; Τὸν ἐξευτελισμὸν, τὴν ταπεινώσιν, τὴν δυστυχίαν του, τὴν ἀκατάπαντον βάσανον, τὸ διαρκὲς μαρτύριον. Αὐτὰ εἶνε τὰ πραγματικά του κέρδη. Αἱ μηχανορραφαὶ καὶ συκοφαντίαι του ἀποκαλύπτονται καὶ γίνεται γελοῖος ὁ ἴδιος πίπτων εἰς τὴν παγίδα τὴν ὁποίαν ἔστησε δι' ἄλλους. Φέρω περιστατικὸν ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Ἑσθῆρ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ:—Ὁ Ἀμάν, Ὑπουργὸς τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, φθονεῖ τὸν ἡσυχὸν Μαρδοχαῖον καὶ θέλει νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ἐκδίδεται διαταγὴ νὰ κρεμάσουν αὐτὸν εἰς τὸ ἴδιον

ἐκεῖνο μέρος τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε προετοιμάσει διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαρδοχαίου.

Εἶνε πράγματι ἀπαίσιος ὁ φθόνος. Ἀλλὰ ποῖα εἶνε τὰ μέσα διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν αὐτόν;

Β'. ΜΕΡΟΣ

1ov. ΜΗ ΥΠΕΡΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΑΙΡΩΝ ΑΓΑΘΩΝ

Εἶνε φοβερόν τὸ πάθος τοῦ φθόνου. Δὲν εἶνε ὁμως ἀθεράπευτον. Ἡμποροῦμεν νὰ τὸ κατανικήσωμεν ἐὰν δὲν ὑπερεκτιμῶμεν τὰ πρόσκαιρα καὶ ἐφήμερα ἀγαθὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἀξίας τὴν ὁποῖαν ἀποδίδομεν εἰς αὐτὰ προέρχεται ὁ φθόνος καὶ πρέπει νὰ μὴ ἀποδίδωμεν μεγάλην σημασίαν εἰς αὐτὰ διότι δὲν εἶναι αἰώνια, διότι δὲν κáμινουν τὸν ἀνθρώπον πραγματικῶς εὐτυχῇ. Οἱ πλουσιώτεροι εἶναι καὶ οἱ πλέον δυστυχεῖς. Διὰ τοῦ λοιποῦ ἐν ταύτῃ περιπτώσει νὰ φθονῇ κανεὶς τὸν ἄλλον διὰ τὰ ἀγαθὰ του; Διὰ τὴν νὰ ἀποδίδῃ τόσῃν σημασίαν ἀφοῦ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ πάρῃ μαζὺ του;

2ov. Η ΜΗ ΥΠΕΡΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Ὁ φθονερός ὁμως φθονεῖ καὶ τὰ σωματικά προτερήματα τοῦ πλησίον. Δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι καὶ ἡ σωματικὴ δύναμις καὶ ἡ σωματικὴ εὐμορφία εἶναι πρόσκαιρα. Ἡ δύναμις ἡ σωματικὴ εἴμπορεῖ νὰ καταπέσῃ καὶ μὲ τὴν παραμικροτέραν κάποτε ἀσθένειαν· ἡ ὡραιότης μαραινέται συντόμως. Ἄλλως τε ἡ σωματικὴ δύναμις μόνον διὰ τὰ ἄλογα ἱζῶα ἔχει ἀξίαν διὰ νὰ εἰμποροῦν ταῦτα νὰ σύρουν βαρύντα φορτία. Γνωρίζομεν πολλοὺς σωματικῶς ἀκαταβλήτους, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς ὥρων κατέπεσαν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Πρόχειρον παράδειγμα ἔχομεν τὸν Γολιάθ.

3ov. Η ΜΗ ΥΠΕΡΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Καὶ διὰ τὰ πνευματικά ἀγαθὰ τοῦ ἄλλου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ φθονῇ ὁ ἀνθρώπος τὸν ἀνθρώπον. Διότι εἶναι δῶρα τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν ἄλλως τε τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία διδάσκει ὅτι «πᾶν δόρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων». Κάθε ἀνθρώπος ἐξ ἄλλου ἔχει καὶ ἀπὸ ἑν χάρισμα. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐφαρμόζει καλῶς ἐκεῖνο ποῦ λέγεται ἀπὸ τὴν λαϊκὴν σοφίαν ὅτι:—«κάθε δένδρον μὲ τὴν σκιάν του». Ὁ ἕνας ἔχει ἑν χάρισμα, ὁ ἄλλος ἄλλο καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ κανεὶς εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν χωρὶς πνευματικά δῶρα.

4ov. Η ΜΗ ΥΠΕΡΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Ἀκόμη καὶ διὰ τὰς λεγομένας ὑψηλὰς κοινωνικὰς θέσεις δὲν πρέπει νὰ φθονῶμεν τοὺς ἄλλους. Αἱ μεγαλειότητες θέσεις ἐγκλείουν καὶ τὰς μεγαλυτέρας στενοχωρίας· καὶ ὑπὸ τινα ἐποψιν εἶχε δίκαιον ἐκεῖνος ποῦ εἶπε:—«Καλύτερον νὰ ζῇς τόσον ἀθόρυβα, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ σὲ προσέχῃ καὶ κανεὶς νὰ μὴ ἀπασχολῇται μὲ σέ· εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ ζῇς εὐτυχῆς». Δὲν φαντάζεσθε τί πικρίας, τί δηλητήρια καταπίνουν πολλοὶ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι κατέχουν πρὸ παντὸς σήμερον ὑψηλὰς κοινωνικὰς θέσεις. Ὡστε δὲν ἀξίζει νὰ φθονῶμεν τοὺς ἄλλους διότι δῆθεν ἔχουν καλυτέραν θέσιν ἀπὸ ἡ-

μᾶς, τὴν ὁποῖαν δὲν θ' ἀργήσουν ἴσως νὰ χάσουν μεθαύριον ἢ καὶ αὐριον.

5ov. Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΕΝ ΗΜΙΝ ΥΨΗΛΩΝ ΙΔΕΩΝ

Ἄλλ' ὑπάρχει εἰς τὰ ἄλλα μέσα καὶ πέμπτον μὲ τὸ ὅποιον εἰμποροῦμεν νὰ καταπολεμήσωμεν τὸν φθόνον ποῦ θὰ ἤθελε τυχόν νὰ μᾶς κυριεύσῃ. Διὰ νὰ εἴμεθα ἀπροσπέλαστοι εἰς τὸ κακὸν αἶσθημα τοῦ φθόνου πρέπει νὰ ἀναπτύσσωμεν μέσα μας ἐν εὐγενεῖς ἰδανικόν, μίαν ὡραίαν ἰδέαν. Αἱ ὡραῖαι καὶ χριστιανικαὶ ἰδέαι εἶναι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι δὲν ἀφήνουν τόπον εἰς ἄλλα κατώτερα αἰσθήματα. Ὅσοι ἐκαλλιέργουν ὑψηλὰ ἰδεώδη, αὐτοὶ ποτὲ δὲν ἔπεσαν θύματα τοῦ φθόνου. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ Ἱστορία. Ὡστε τὸ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον διὰ νὰ πολεμήσωμεν τὸν φθόνον εἶνε νὰ περιφρονῶμεν τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ, νὰ μὴ ἐκτιμῶμεν ὑπερβολικὰ τὰ σωματικά καὶ τὰ πνευματικά προτερήματα, νὰ μὴ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν κοινωνικὴν ὑψηλὴν θέσιν καὶ νὰ βάζωμεν εἰς τὰ στήθη μας ὑψηλὰ ἰδανικά.

ΑΡΑ ΓΕ;

Ἄλλ' ἄρα γε ἡμεῖς μισοῦμεν τὸ πάθος τοῦ φθόνου ἐνῶ γνωρίζομεν τὰς μεγάλας καταστροφὰς ποῦ ἐπιφέρει εἰς τὴν Κοινωνίαν; Προσπαθοῦμεν ἄρα γε μὲ τὰ ὡς ἄνω μέσα νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ ἄγριον νόσημα τοῦ φθόνου; Δυστυχῶς αἱ ραδιουργίαι, αἱ διχόνιαι αἱ ὁποῖαι καθημέραν ἀκούονται εἶνε ἀποτελέσματα τοῦ φθόνου, τὸν ὁποῖον ἀφήνομεν νὰ κατατρώγῃ τὰ πάντα ὡς ἄλλη κάμπη κατατρώγουσα κάθε βλάστησιν τῶν δένδρων καὶ τῆς γῆς.

ΔΕΝ ΝΟΜΙΖΕΤΕ;

Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς διὰ νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸ συχαμερὸν πάθος τοῦ φθόνου, ποῦ τόσους καὶ τόσους κατέστρεψε καὶ καταστρέφει καθ' ἡμέραν; Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν διαφοροτρόπως. Ἀποφεύγοντες τὸν ἀπαίσιον φθόνον κερδίζομεν τὴν ὑγείαν μας τὴν σωματικὴν καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς μας. Ἀποφεύγοντες αὐτὸν ἀποφεύγομεν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Χριστοῦ ὁ Ὅποιος εἶπεν ἄλλοτε καὶ ἐπαναλαμβάνει καὶ σήμερον:

«Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;»

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐν ταῖς Δυτικαῖς Πολιτείαις ὁμογενῶν ὅτι ὁ Αἰδεσιμ. Γεώργιος Μυστακίδης, ὑπὸ διεύθυνσιν 620 N Street, Sacramento, Cal., εἶναι ἀρμοδίως ἐξουσιοδοτημένος ὅπως εἰσπράττῃ συνδρομὰς τοῦ Περιδικτοῦ ἡμῶν καὶ ἐγγράφῃ νέους συνδρομητὰς πρὸς δολλ. δύο ἐτησίως. Ὁ ἴδιος εἶνε ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1939 ἐφωδιασμένος καὶ μὲ τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις πληρωμῆς.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΥΨΗΛΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 98 τεύχους)

Προστιθεμένης τῆς ἐξ 8 δολλαρίων προκινήσεως διαφορᾶς, λόγω τῆς κατὰ λάθος ἀναγραφῆς 2 δολλ. ἀντὶ τῶν 10 δολλ. τῶν σταλέντων ὑπὸ τῆς Ἀγνώστου Μητρὸς, τὸ σύνολον δημοσιευθεῖσων εἰσφορῶν εἶνε \$74.00

Κατόπιν ἀπέστειλαν:

Κα Εἰρ. Καραμπάτσου, Haverhill Mass.	2.00
Σύλλογος Νέων «Ἀπόλλων», Κοιμήσεως Θεοτόκου, Manchester, N. H.	3.00
Πανοσ. Θ. Σπυρόπουλος, Cambridge, Mass.	1.00
» Χρ. Ἀργυρίδης, Lynn, Mass.	1.00
Αἰδес. Εὐδοτ. Ρηγέλης, Watertown, Mass.	1.00
» Καλ. Χατζηλάμπρου, Boston, Mass.	2.00
» Ι. Λαυρακάς, Portsmouth, N. H.	2.00
» Δημ. Σγουῆρος, Lowell, Mass.	1.00
» Ν. Διαμαντόπουλος, Lawrence, Mass.	2.00
» Γ. Τριανταφυλλίδης, Manchester, N. H.	1.00
» Ι. Μπερσεντές, Waterbury, Conn.	3.00
» Κ. Πολύμερος, Marlboro, Mass.	1.00
» Θ. Σκαρτσιάρης, Danbury, Con.	1.00
» Νικ. Χατζηβασίλειου, Dover, N. H.	1.00
» Δ. Κουρσάρης, Holyoke, Mass.	1.00
» Θ. Στρατηγός, New Britain, Conn.	1.00
» Γ. Καλογιάννης, Stamford, Conn.	2.00
» Κ. Κακογιάννης, New Bedford, Mass.	1.00
Παν. Β. Παπαγιαννακόπουλος, Ansonia, Conn.	2.00
Πανοσ. Διον. Μανρίας, Montreal, Can.	1.00
Αἰδес. Γ. Οἰκονομίδης, Peabody, Mass.	1.00
» Π. Κάισαρης, Portland, Me.	1.00
» Χ. Παπαδόπουλος, Southbridge, Mass.	1.00
» Μ. Σταυρίδης, Pawtucket, R. I.	1.00
» Παν. Φρέντζος, Newburyport, Mass.	2.00
» Δημ. Γκόλλαρος, Newport, R. I.	1.00
» Χρ. Παπαχρήστου, Nashua, N. H.	2.50
» Ι. Μιχαηλίδης, Fitchburg, Mass.	2.00
» Κ. Γεωργιάδης, Clinton, Mass.	4.00
» Κ. Χρυσανθόπουλος, Brockton, Mass.	2.00
Πανοσ. Αἰμ. Πασχαλάκης, Manchester, N. H.	2.00
Πανοσ. Ματθ. Παπαβασίλειου, Nashua, N. H.	2.50
» Ι. Πιτσώνης, Halifax, Can.	1.00
Αἰδес. Ν. Σαλάμης, Toronto, Can.	2.50
» Στ. Γλῦκας, Somersworth, N. H.	1.00
» Ἡλ. Λεοντίδης, Chicopee Falls, N. H.	1.00
» Ἀν. Πατρίκας, Biddeford, Me.	1.00
Αἰδес. Φίλιππος Σαλτῆς, Ipswich, Mass.	2.00
» Ἐπαμ. Χρυσολωρᾶς, Boston, Mass.	2.00
» Ἰωσήφ Ξανθόπουλος, Lowell, Mass.	2.00
» Παρθ. Κομνηνός, Fall River, Mass.	2.00
» Κωνστ. Βασιλείου, Woburn, Mass.	2.00
» Ἀν. Ἀναστασίου, Concord, N. H.	2.00
Εὐστρ. Χονδρός, Boston, Mass.	2.00
Κωνστ. Κονιός, Newburyport, Mass.	1.00
Ἀθανασία Ροδοπούλου, Webster, Mass.	1.00
Νίκος Ροδοπούλου, Webster, Mass.	1.00
Γεώργιος Ροδοπούλου, Webster, Mass.	1.00
Δις Μαίρη Σταυρινοῦ, Boston, Mass.	10.00

\$160.50

Διπλασιασμός τοῦ ποσοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρου \$160.50

Τὸ ὅλον \$321.00

Θερμὰς εὐχαριστίας ἐκφράζων ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπί-

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΙΞ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΔΩΡΕΙΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΙΛΗΝ ΤΟΥ ΘΥΓΑΤΕΡΑ Ε . . .

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ Δ. Γ. Β.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Κόρη μου,

“Οταν ἦσαι Χριστιανὴ ἔχεις ὕψος καὶ δίδεις τιμὴν καὶ εἰς τὸν σύζυγον καὶ εἰς τοὺς γονεῖς σου καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς σου.

Εἶχον καὶ πολλὰ ἄλλα νὰ σοῦ παραγγέλω, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸν καιρὸν πρὸς τοῦτο, ἀλλ’ οὔτε καὶ ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκταθῶ περισσότερον. Ἀρκοῦμαι εἰς αὐτὰ τὰ ὀλίγα καὶ εὐχομαι νὰ τὰ πραγματοποιήσῃς πρὸς παντοτεινὴν σου εὐτυχίαν καὶ πρὸς μεγάλην μου χαρὰν.

Τὰ παραγγέλματά μου, τέκνον μου, τὰ ὁποῖα ἀπορρέουν ἐκ τοῦ θείου λόγου, παρακαλῶ εἰ δυνατόν τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάδα νὰ τὰ μελετᾷς διὰ νὰ τὰ ἔχῃς πάντοτε εἰς τὴν μνήμην σου.

Τὸν θησαυρὸν αὐτὸν τὸν ὁποῖον σοῦ χαρίζει ὁ πατήρ σου διατήρησον ἐφ’ ὅρου ζωῆς.

Σὲ εὐχομαι ὁλοψύχως

Ὁ πατήρ σου

Δ. Γ. Β.

Υ. Γ.—Τέκνον μου,

Μετ’ εὐχαριστήσεως νὰ δέχῃσαι τόσον τὰ εὐχάριστα, ὅσον καὶ τὰ λυπηρὰ καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν.

Καμμία στενοχωρία, καμμία θλίψις, καμμία στέρησις νὰ μὴ σὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν Γλυκύτατον Ποιητὴν, τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν.

Νὰ εἶσαι πάντοτε γενναία, πιστὴ εἰς τὸν Θεὸν καὶ πιστὴ ἀκόλουθος πολυτίμου συζύγου εἰς τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἴδιος

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἐργασία εἶναι πηγὴ τῶν μεγάλων σκέψεων.

* * *

—Μὴ πηγαίνῃς εἰς κανὲν μέρος εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἤθελες νὰ σὲ εὕρῃ ὁ Θεός.

* * *

—Μιὰ σκέψις ἐλπίδος εἰς μερικὰς στιγμὰς εἶνε πρὸς πολῦτιμος ἀπὸ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου.

* * *

—Μερικαὶ εὐγενεῖς ἀποτυχίαι εἶνε τιμητικώτεραι ἀπὸ πολλὰς ἀνοήτους ἐπιτυχίας.

σκοπὸς πρὸς πάντας τοὺς ἀνωτέρω εὔχεται αὐτοῖς πᾶν ἀγαθόν.

Σημ.—Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους ἀνεγράφη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 98 τεῦχος, ὅτι ἡ Ἀγνώστου Μητὴρ ἔστειλε 2 δολλ. ἀντὶ 10 δολλ. Ἐκ λάθους τοῦ ἀντιγραφῆως τὸ ὄνομα τοῦ κ. Γεωργ. καὶ Αἰλ. Ἀναστασοπούλου ἀνεγράφη ὡς Ἀναγνωστοπούλου καὶ τοῦ κ. Σταύρου Λαδὰ ὡς Σπύρου Λαδὰ. Ζητοῦμεν συγγνώμην.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΠΟ ΣΠΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΜΥΣΤΡΑΝ

Προερχόμενος ἐκ Γυθείου, Ταράνης καὶ Λεβετσόδων ἔφθασα περὶ τὰ τέλη τοῦ περασμένου μηνὸς 'Ιουλίου εἰς τὴν ὥραιαν Σπάρτην, τὴν ὀνομασθεῖσαν οὕτως ὡς κτισθεῖσαν ἐπὶ σπειρομένῳ ἐδάφει, ἐπὶ «σπαρτῆς» γῆς, γονίμου δὲν ἡλαδῇ. Ἡ θαυμασία ἐμφάνισις, ὁ ἠλεκτροφωτισμός, ἡ καθαριότης καὶ ἡ εὐπρέπεια τῆς Σπάρτης κάμνουν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην ἐκεῖνον ποῦ ἐπισκέπτεται χωρὶς προκατάληψιν τὴν περίφημον ἐκείνην πόλιν τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Σπάρτης εἶνε μικρὸς, περὶ τὰς ἑξ χιλιάδας, ὅπως καὶ ἡ ἔκτασις τῆς πόλεως εἶνε, σχετικῶς, μικρά. Ἄλλ' ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῆς εἶνε μεγάλῃ καὶ ἴσως δὲν ὕστερεῖ κατὰ τίποτε ἀπὸ τὴν κοσμικὴν ζωὴν τῶν πολυπληθεστέρων πόλεων Πύργου, Τριπόλεως, Καλαμῶν καὶ τῶν Πατρῶν ἀκόμη, ὅπως θὰ δείξουν αἱ παρούσαι σημειώσεις ληφθεῖσαι ἐπὶ τόπου.

Ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις τῆς Σπάρτης εἶνε ἀξία μνείας. Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Γυμνασίου ἔχει ἄνω τῶν τριῶν χιλιάδων τόμων. Ὡσαύτως λειτουργεῖ ἐν τῷ Δημαρχικῷ μεγάρῳ Λαϊκὴ Βιβλιοθήκη. Λειτουργεῖ ἐν Σπάρτῃ φιλαρμονικὴ, δίδονται τακτικῶς παραστάσεις δι' ἐρασιτεχνῶν καθὼς καὶ συναυλίας. Ἐκδίδονται δὲ καὶ δύο ἐβδομαδιαῖαι ἐφημερίδες.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σπάρτης εἶναι προοδευτικοί, ἐργατικώτατοι καὶ φιλόμουσοι. Ἐμποροὶ, κτηματῖαι, ἐργάται, ἀγαποῦν νὰ μανθάνουν πάντοτε καὶ νὰ προοδεύουν. Εἰς τὴν Σπάρτην βλέπει κανεὶς τὰς ὠραιότερας οἰκίας ὅλης τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Πελοποννήσου, κτισμένας, τὰς περισσοτέρας, μὲ χρήματα τῶν εἰς Ἀμερικὴν ξενιτευμένων συγγενῶν τῶν Σπαρτιατῶν καὶ περιοίκων. Τὸ δὲ νέον «Ξενοδοχεῖον Μενελαίου», κτισμένον ἐπὶ τῆς κεντρικῆς ἀρτηρίας τῆς Σπάρτης, εἶνε ἐν ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς Πελοποννήσου.

Διότι διὰ τὴν Σπάρτην κατεβλήθη ἀνεκὰθεν ἰδιαιτέρα φροντίς:—Μετὰ τὴν ἰδρύσιν τοῦ Ἑλευθέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους ὁ Βασιλεὺς Ὁθων τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1834 μνημόνῳ τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος τῆς πόλεως διέταξε τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς νέας Σπάρτης ἐπὶ τῶν εἰρητίων, εἰ δυνατόν, τῆς παλαιᾶς πόλεως, ἐπὶ τοῦ νοτίου τμήματος τοῦ χώρου τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

Κατὰ τὸ 1840 ἡ νέα Σπάρτη εἶχε 120 περίπου οἰκίας, κατὰ δὲ τὸ 1844 ὅτε συνετελέσθη ἡ εἰς αὐτὴν ἀνάδοσις ὅλων τῶν Ἀρχῶν ἐκ τοῦ πλησιοχώρου Μυστρά, ἔγιναν καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἐξαγγελισμοῦ, τοῦ κτισθέντος χορηγία τοῦ τότε Ἐπισκόπου Δανυλῆ.

Ἡ σημερινὴ Σπάρτη, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἔχει καὶ τὰ ἑξῆς ἀξία μνείας, δημόσια καὶ δημοτικὰ κτίρια:—τὸ Μουσεῖον, τὸ Δικαστικὸν μέγαρον, οἰκοδομηθὲν ἐπὶ Ὁθωνος κυρίως καὶ ἀνακαινισθὲν τελευταίως, τὸ Δημαρχικὸν μέγαρον, τὸ Γυμνάσιον, τὸ ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἠλεκτρισμοῦ, τὸ Γυμναστήριον κ. ἄ.

Ἡ Σπάρτη εἶνε ἔδρα Νομαρχίας, Πρωτοδικείου, Διοικήσεως Χωροφυλακῆς, Οἰκονομικῆς Ἐφορείας, Δημοσίου Ταμείου, Ταχυδρομείου, Τηλεγραφείου, Γεωργικοῦ καὶ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου, Γεωπονικοῦ Γραφείου, Λαοονομείου, Γραφείου Νομιάτρου, Γραφείου Ἐπιθεωρήσεως τῶν Δημοτικῶν Σχολείων καὶ Γραφείου Νομομηχανικοῦ. Ἐπὶ

πλέον ἡ κοινωνία τῆς Σπάρτης εἶνε ὀργανωμένη εἰς διαφόρους Σύνλόγους καὶ Σωματεῖα κατ' ἐπαγγέλματα.

Ἐσπερίδες, τέια, χοροὶ, συγκεντρώσεις δίδονται τακτικώτατα εἰς τὴν Σπάρτην ἰδίως κατὰ τὸν χειμῶνα. Κατὰ τὸ θέρος ὅλη ἡ κοσμικὴ κίνησις περιορίζεται εἰς τὰ κέντρα τῆς Πλατείας, τὰ ὁποῖα, πρὸ παντός κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑορτὰς γεμίζουν ἀπὸ κόσμον. Ἐπὶ πλέον μία κολυμβητικὴ δεξαμενὴ, ἡ γνωστὴ ὡς ἡ δεξαμενὴ τοῦ Ἀρῶς Ματάλα, ὅχι μακρὰν τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα, συγκεντρώνει κατὰ τὰς καλοκαιρινὰς ἡμέρας ὅλους τοὺς φίλους τοῦ νεροῦ καὶ τῶν ἀθλητικῶν κινήσεων οὕτως ὥστε οἱ Σπαρτιάται νὰ λησμονοῦν ὅτι ζοῦν εἰς πόλιν μεσόγειον.

Ἡ κολυμβητικὴ αὕτη δεξαμενὴ τῆς Σπάρτης εἶνε τέλειον κολυμβητικὸν κέντρον, μὲ ἰδιαίτερα δωμάτια ὡς ἀποδυτήρια εἶνε πραγματικὴ τεχνητὴ λίμνη χωρητικότητος ἄνω τῶν 90 κολυμβητῶν, στοιχίσασα ἄνω τῶν τριῶν χιλιάδων δολλαρίων. Τὸ βάθος τῆς εἶνε ἀπὸ τριῶν ἕως ἐννέα ποδῶν, τὸ δὲ νερὸν ἀνανεώνεται τακτικώτατα ἀπὸ τὸν ποταμὸν Εὐρώταν. Ὁ ψυχίατρος Ματάλας ὅταν ἤρχιζε νὰ κτίξῃ τὴν δεξαμενὴν αὐτὴν παρ' ὀλίγον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς... ἄλλα σήμερον κατενοήθη ὅτι ὁ διακεκομμένος ἐκεῖνος ἱατρός προσφέρει μίαν μοναδικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν χερσαῖον ἐκεῖνον τόπον.

Ἡ «Πλὰς Ματάλα», ὅπως τὴν ὀνομάζουν, εἶνε, ὅπως ἀντελήφθη, τὸ θετικώτερον κέντρον ἀναφυγῆς τῆς Σπάρτης καὶ συγκεντρώνει πολλὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος, μὲ 4 μόνον δραχμὰς (δηλ. 3 1) 2 σέντς) ἐπιδίδεται εἰς λουτρά, ἡλιοθεραπείαν, ἀμμοθεραπείαν, ἀεροθεραπείαν καὶ διάφορα σπόρτς, τὰ ὁποῖα πρὸ ἑξ ἑτῶν ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστα εἰς τὴν Σπάρτην. Τὸ Ὑπουργεῖον Τουρισμοῦ ἔχαρακτήρισε τὴν δεξαμενὴν αὐτὴν ὡς κέντρον τουριστικῶν διατάξαν τὴν ἡλεκτροφότισιν καὶ τὴν προσεκτικὴν διατήρησιν τῆς.

Ὅπως ἀντελήφθη, εἰς τὴν Σπάρτην δὲν ὑπάρχουν πτωχοὶ, διότι ὅλοι σχεδὸν ἐργάζονται, ἰδιαίτερός μάλιστα κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ μηνὸς Μαρτίου μέχρι Νοεμβρίου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἡμπούδιε τὰς Σπαρτιάτιδας, μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια τῆς Δωρικῆς φυλῆς, νὰ ἰδρῦσιν τῷ 1921 καὶ νὰ ἀναδιοργανώσουν τῷ 1928 ἕνα Ἀγασθεργὸν μὲ μέλη ἄνω τῶν 200 Σύνλογον τῶν «Ἀγίων Ἀναγύρων», ὁ ὁποῖος δὲν ἀρνεῖται τὴν ὕλικήν συνδρομὴν του εἰς τοὺς τυχόν ἀναξιοπαθοῦντας.

Ὁ ἴδιος Σύνλογος κατῴρθωσεν ἐν τούτοις νὰ ἰδρῦσῃ καὶ ἐν πρότυπον λαϊκὸν Ἱατρεῖον μετατρέψας τοῦτο τελευταίως εἰς πλῆρη μὲ 17 κλῖνας κλινικὴν τὴν ὁποίαν καὶ συντηρεῖ ἤδη μὲ μίαν μικρὰν χορηγίαν τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς. Εἰς τὸ σημεῖον δὲ αὐτὸ βοηθοῦν ἐξαιρετικῶς δύο σπάνιοι παράγοντες:—ὁ θερμοургὸς Ἱεράρχης τῆς Λακεδαιμόνος Σεβ. Διονύσιος Ἀδάφνος καὶ ὁ Δήμαρχος Σπαρτιατῶν κ. Ἡλίας Γκορτζολόγος, δημαρχῶν ἐπὶ συνέλειαν πολλῶν ἐτῶν. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀπολαμβάνουν τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως καὶ ὅτι δῆποτε ἔργον μέγα γίνει εἰς τὴν περιφέρειαν Σπάρτης θὰ ὀφείλεται πρωτίστως εἰς αὐτούς. Εἰς αὐτούς ὡσαύτως θὰ ὀφείλεται καὶ ἡ πρωτοβουλία τῆς ἰδρύσεως Νοσοκομείου τῆς πόλεως μὲ 100 κλῖνας καθὼς καὶ εἰς τὸν ἐνταῦθα Σύνλογον τῶν Λακεδαιμονίων ἀφθόνως χορηγοῦντα.

Ἡ ἐνδοξὸς καὶ μεγάλῃ ἱστορίᾳ τῆς Σπάρτης προσεσκόπει σήμερον εἰς αὐτὴν μεγάλην συρροὴν ξένων περιηγητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρετοῦνται τελειῶς διὰ τῶν πολυπληθῶν αὐτοκινήτων καὶ ξενοδοχείων τῆς, τὰ ὁποῖα καθιστοῦν ἄνετον τὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διαμονὴν των. Ἐξ ἄλλου ἡ Σπάρτη συνδέεται δι' ἀπ' εὐθείας δι' αὐτοκινήτων λεωφορείων συγκοινωνίας μετὰ τῶν Ἀθηνῶν, οὕτως ὥστε ἐὰν ἀναχωρήσῃ

κανείς ἐκ τῆς πρωτευούσης ἐνωρίς τὴν πρωτὴν νὰ εὐρίσκειται εἰς Σπάρτην τὸ ἀπόγειμα. Ἡ Σπάρτη ἐξυπηρετεῖται σήμερον ὑπὸ 110 περίπου αὐτοκινήτων κατευθυνομένων καθ' ἡμέραν πρὸς διάφορα χωρία τοῦ Νομοῦ Λακωνίας. Εἶνε πραγματικῶς «χώρα ἀγάθης» ἡ Σπάρτη· ἡ δύναμις της, καὶ ἂν ἔσθυσεν, ἔχει ἐν τούτοις ταφῇ πλουσία κάτω ἀπὸ πολλὴν γλῶσιν. Ἐπὶ πλέον τὸ Ὑδραγωγεῖον τῆς Σπάρτης διὰ τὸ ὅποιον ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Σύλλογος Λακεδαιμονίων διέθεσε 20 περίπου χιλιάδας δολλαρίων, τροφοδοτεῖ ἀφθόνως τὴν πόλιν.

ΠΡΟΣ ΜΥΣΤΡΑΝ

Πρὸς Δυσμὰς τῆς Ἀρχαίας Σπάρτης καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ταῦγέτου, κεῖται, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων, ὁ περίφημος Μυστράς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκ Σπάρτης συγκοινωνία γίνεται σήμερον διὰ λεωφορείων αὐτοκινήτων τακτικῶτατα. Κατόπιν εἰκασαλέπτου εὐχαρίστου ταξιδίου διὰ μέσου μικροδαφνῶν, περνῶν ἐν γεφυράκι, μεταβαίνω εἰς τὸν Μυστράν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς μου, διὰ νὰ ἐμπνευσθῶ καὶ νὰ θαυμάσω τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν πίστιν τῶν πατέρων μας. Ὁ μυστικισμὸς ποὺ πλανᾶται ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰς ἀψίδας τῶν κτιρίων τοῦ Μυστρά καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἀγνὴ ἀτμόσφαιρα ἐμπνέουν καὶ τὸν πλέον κοινὸν πεζοπόρον τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Μετὰ τὴν Ἀγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ, μετὰ τὸ κλεινὸν Βυζάντιον, μετὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὁ Μυστράς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ πλέον ὑπέροχον σημεῖον ἀπὸ κάθε ἄλλο σημεῖον τῆς Ἑλλάδος μας διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐπιβλητικότητά των ἐν αὐτῷ χριστιανικῶν μνημείων τέχνης ἀπαραμίλλων.

Εἶνε γεγονός ὅτι ἡ Βυζαντινὴ περίοδος ἦτο ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκευτικὴ περίοδος καὶ ψηλαφητὰ δείγματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶνε ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἡ θεόπεμτος θὰ ἔλεγον τέχνη μὲ τὴν ὁποίαν ἔχουν διακοσμηθῇ οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ζωγραφηθῇ αἱ εἰκόνες. Διότι ἡ Ζωγραφικὴ τοῦ Βυζαντίου ἐδοῦλεν διὰ τὴν Θρησκείαν, μὴ ἐνδιαφερόμενα ποτὲ ν' ἀποδόσῃ τὴν φύσιν καὶ τὰ κάλλη της· αἱ ἀγιογραφίαι της εἶχον μόνον ψυχικὴν σημασίαν.

Καὶ ὁ Μυστράς παρέχει σήμερον τὰ ἀσφαλέστερα τεκμήρια τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ πολλοί, ἐπιστήμονες, περιηγηταί, καθηγηταί, θεολόγοι, κληρικοί, ἀρχαιολόγοι, ζωγράφοι καὶ ἄλλοι, ἰδιοὶ μας καὶ ξένοι, προσφεύγουν ἐκεῖ διὰ νὰ πλουτίσουν τὰς γνώσεις των καὶ νὰ κραταιώσουν τὴν εὐσέβειάν των. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως τέσσαρα ἔτη ζωηρότατον ἐξεδηλώθη τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν λογίων ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου πρὸς τὸν ἐξαιρετικῶς πολῦτιμον ἐκείνον χώρον τῶν τόσον καλῶς διατηρουμένων ἑρείπιων τοῦ Μυστρά. Ἡ περιφέρεια ἐκείνη τῶν Παλαιολόγων, ἡ παρὰ τὸν Ταῦγετον, ἐξακολουθεῖ νὰ προσελκύη καθ' ἡμέραν πληθώραν διανοουμένων ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν γῆς.

Ὁ Φραγκοβλῆτινος Γουλιέλμος Βιλλαρδουίνος ἦτο ὁ πρῶτος ποὺ κατέκτησε τὸ 1248 κατόπιν τῆς Δ' Σταυροφορίας τὴν περιφέρειαν Λακωνίας καί, συνεπῶς, καὶ τὴν φρουρικὴν τοποθεσίαν τοῦ Μυστρά λαβοῦσαν ἴσως τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τοῦ πρώτου τοπάρχου ποὺ ἐλέγετο Μυζηρῶς. Γύρω ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν ἐκεῖνο φρούριον περὶ τὸ 1263 ἤρχισαν τότε νὰ κατοικοῦν πολλοὶ χάριν ἀσφαλείας. Ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου σώζονται σήμερον διαμερίσματα τῶν ἱπ-

ποτῶν, ἀποθήκαι, πύργοι ὑψηλοὶ μὲ εἴσοδον ἀπὸ Βορρᾶ, δεξαμεναί, ἐπάλξεις, τοξοθυρίδες.

Ὅλη ἡ ἐφαρμοσθεῖσα τέχνη ἦτο Βυζαντινὴ διότι ἐγχώριοι τεχνῖται εἰργάσθησαν καὶ ἐλάχιστοι (ἢ καθόλου ἴσως) Φράγκοι, οἱ ὁποῖοι «ὀλίγας λεπτομερείας φραγκικῶς προσέθεσαν». Αἱ ὑπόγειοι ὡσαύτως δεξαμεναὶ αἱ ὁποῖαι σώζονται, δεικνύουν τὴν τελείαν Βυζαντινὴν ἐργασίαν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ περιφέρεια ἐκείνη περιήλθεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Κατακουζηνῶν καὶ τῶν Παλαιολόγων, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς εἶχον νὰ ἀντιπαραλαβῶν πρὸς τοὺς Ἑνετοὺς καὶ τοὺς Ἀλβανούς. Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος συνέλαβεν αἰχμάλωτον τὸν Βύλλαρδουίνον καὶ διὰ νὰ τοῦ ἀποδόσῃ τὴν ἐλευθερίαν, τοῦ ἐπῆρε τὸν Μυστράν· ἀλλ' ὁ Μυστράς τὸ 1460 ὑπετάγη ὑπὸ τοὺς Σουλτάνους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καίτοι οἱ Ἑνετοὶ παρηνόχουν αὐτὸν κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Γνωρίζομεν ὅτι ὅσον οἱ Τοῦρκοι περιεκύκλωνον τὴν Κωνσταντινουπόλιν τόσον οἱ Βυζαντινοὶ καὶ ὀχύρωνον τὴν Πελοπόννησον διὰ νὰ τὴν ἔχουν καταφύγιον ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης. Ἐν τούτοις οἱ Παλαιολόγοι ἐξωντάνευσαν τὸν Μυστράν καὶ τὸν Ἑλληνισμόν καὶ ὁ Μυστράς ἀνῆλθεν εἰς 40 χιλιάδας κατοίκων. Αὕτη λοιπὸν ἡ τοποθεσία εἶνε σήμερον μὲ τὰς 2 ἢ 3 ἑκατοντάδας κατοίκων τὸ μοναδικὸν ἀπομεινάρειον τῆς Βυζαντινῆς ἐκείνης πόλεως. Καὶ ὅμως ὁ πολὺς ὁμογενὴς κόσμος ἐπισκέπτεται αὐτὸν τότε μόνον ὅτε περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου γίνεται ἡ γνωστὴ πλέον «ἐμποροπανήγυρις τοῦ Μυστρά».

Γ. Π.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Ἐξεδόθη τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ EN POMFRET, CONN. ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1939

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

Τὴν δρᾶσιν τοῦ Πρώτου Σχολικοῦ Ἔτους 1937—1938 καὶ τὰς Ὁμιλίας τῶν Ἱεροσπουδαστῶν κατὰ τὴν λῆξιν τῆς Σχολικῆς περιόδου. Ἐπίσης τὸ Ἑορτολόγιον τοῦ Ἔτους 1939, Κατάλογον τῶν Ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν διευθύνσεων καὶ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου ἐκάστης, Κατάλογον τῶν Ἱερέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν διευθύνσεων αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἄλλας πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὸν ὁργανισμόν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Πρὸς κάλυψιν τῶν τυπογραφικῶν καὶ ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἡ τιμὴ τοῦ Ἡμερολογίου ὠρίσθη εἰς 25 σέντς.

Γράψατε εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς: Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y. ἢ εἰς τὴν Προπαρασκευαστικὴν Θεολογικὴν Σχολήν: Greek Archdiocese's Preparatory School, Pomfret Center, Conn.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἡ Κυριακὴ 22 Ἰανουαρίου ἦτο διὰ τὴν μεγάλην παροιάν τοῦ Λόουελ ἰδιαιτέρως ἡμέρα ὀλοκληρωτικοῦ συναγερομοῦ τῆς παροικίας. Ὁ Θεοφιλέστ. Ἐπίσκοπος Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρας τὴν μὲν πρωτὴν ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς «Μεταμορφώσεως» τὸ δὲ ἑσπέρας ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς ἐτέρας ἐν Λόουελ Κοινότητος τῆς «Ἀγίας Τριάδος».

Ὅ,τι διέκρινε τὰς δύο ταύτας ἱεράς ἀκολουθίας εἶνε τὸ ὅτι καὶ αἱ δύο Κοινότητες ἀπὴρλαγμέναι πλέον τῶν παλαιῶν αὐτῶν ἀνταγωνισμῶν συμπετέσχον ἀδελφικῶς. Οὕτω κατὰ τὴν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς «Μεταμορφώσεως» Θείαν Λειτουργίαν ἐκκλησιάσθησαν πλείστα μέλη τῆς Κοινότητος τῆς «Ἀγίας Τριάδος» μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου αὐτῆς, προτραπέντα εἰς τοῦτο διὰ ἀγγελίας τὴν ὁποίαν ἐξέδωκε ἀπὸ ἡμερῶν ὃ Ἐφημέριος αὐτῆς Αἰδεσιμ. Δημ. Σγοῦρος καὶ ὁ Πρόεδρος κ. Χρ. Λαγανάς.

Ἐκ τῆς λαμπρᾶς ὅσον καὶ χριστιανικῆς ταύτης ἐκδηλώσεως ἀδελφικῆς ἀγάτης ὀρμηθεὶς ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος κ. Ἀθηναγόρας ὠμίλησε «περὶ νέας πνοῆς Κοινοτικῆς ἀλληλεγγύης ζωογονούσης τοὺς ἐκκλησιαστικοφυλετικούς πόθους καὶ ἰδανικά τῆς ὁμογενείας».

Εἰς τὴν Λειτουργίαν εἶχον προσέλθει ἐν σώματι καὶ τὰ μέλη τοῦ ἐν Λόουελ τμήματος τῆς Παναρχαδικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τὰ Διοικ. Συμβούλια τῶν ἐκεῖ τμημάτων Ἀχέπας καὶ Γκάπας.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη εἰς τὸ Μετροπόλιταν Καφὲ ὑπὸ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς «Μεταμορφώσεως» μὲ συμποσίαρχην τὸν Γραμματέα αὐτῆς κ. Δ. Ἀθανασούλαν, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐπισκόπου γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιπρόσωποι καὶ τῶν δύο Κοινοτήτων καθὼς καὶ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν Σωματείων τοῦ Λόουελ ὠμίλησαν ὑποσχθέντες εἰς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον βοήθειαν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνασυντάξεως τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνο-Ἀμερικανικοῦ Σχολείου Λόουελ καὶ τῶν ἄλλων ἀπογευματινῶν, ἔργον τὸ ὁποῖον μετὰ ζέσεως ἀνέλαβεν ὁ Ἐπίσκοπος.

Τὴν ἑσπέραν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβον μέρος ἐκτὸς τῶν δύο Ἐφημερίων Ἱ. Ξανθοπούλου καὶ Δημ. Σγοῦρου, οἱ Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρ. Αἰμιλιανὸς Πασχαλάκης, Ματθ. Παπαβασιλείου, Εὐάγ. Τριανταφυλλίδης, Κωνστ. Βασιλείου, Ἀναστ. Ἀναστασίου, Χρ. Παπαχρίστου καὶ Νικ. Διαμαντόπουλος Ἐφημέριοι τῶν πλησίων Κοινοτήτων καὶ ὁ Ἱερολ. Διάκονος Ναοῦμ Νητσιώτης.

Καθ' ὅλον τὸν ἑσπερινὸν οἱ φοιτηταί τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τῶν ὁποίων ἡ χορωδία ἔψαλε τὴν πρωτὴν κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν «Ἅγιος Γεώργιος Μάντισστερ», ἔψαλλαν, ὅτε εἰς τετραφωνίαν καὶ ὅτε εἰς Βυζαντινὴν μουσικὴν, ὁ δὲ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος ὠμίλησεν ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν προβλημάτων, ἀφοῦ προηγουμένως παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ χρησιμοποιοῦντα τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον θρησκευτικοῦ κηρύγματος. Ὁ Ναὸς ἦτο ἐπίσης πλήρης, πολλὰ δὲ μέλη τῆς ἄλλης Κοινότητος «Μεταμορφώσεως» μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου αὐτῆς παρεκάθητο ἀδελφικῶς, προτραπέντα ἐπίσης δι' ἀγγελίων τὰς ὁ-

ποίας ἐξέδωκαν ὁ Ἐφημέρ. τῆς «Μεταμορφώσεως» Ἱ. Ξανθοπούλος καὶ ὁ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Σβογιαντόπουλος.

Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν συνειργάσθη ὁ Ἐπίσκοπος μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς «Ἀγίας Τριάδος» καὶ τῶν παρόντων Ἱερέων καὶ ἀντιπροσώπων πλησιόχρων Κοινοτήτων.

Τὴν 29ην Ἰανουαρίου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης «Ὁ Εὐαγγελισμὸς» χειροτονήσας εἰς Διάκονον τὸν Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πόμφρετ, Θεόδωρον Θεοδωρίδην. Εἰς τὴν χειροτονίαν παρέστησαν καὶ ὅλοι οἱ φοιτηταί τῆς Σχολῆς καὶ μαθηταὶ τοῦ χειροτονουμένου καὶ ἔψαλλαν ἐν χορωδία κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Κατ' αὐτὴν ἔλαβε μέρος καὶ ἡ χορωδία τῆς Σχολῆς. Τὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης τελετῆς ἐκτίθενται λεπτομερῶς εἰς τὰς στήλας τοῦ τεύχους τούτου.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἴδιον Ἱ. Ναὸν κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ὁ δὲ χειροτονηθεὶς ἐκήρυξε περὶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Τὴν 5ην Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐτέλεσεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Φιλαδελφίας «Ὁ Εὐαγγελισμὸς» μετὰ τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου κ. Χρ. Μουρζίδου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου κ. Ναοῦμ Νητσιώτου Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Ὁ Ναὸς ἦτο ὑπερπλήρης. Τιμητικὴ θέσις ἐν τῷ Ναῷ ἐδόθη εἰς τὸν Γεν. Πρόξενον Νέας Ὑόρκης ἐντιμότατον κ. Νικ. Λέλην καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων Φιλαδελφίας καὶ πείριξ.

Ἐκτὸς τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου ὠμίλησαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ὁ ἐντμ. Γ. Προξ. κ. Ν. Λέλης καὶ ὁ Ἱατρός κ. Βοῖνης. Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ ἴδιος αὐτὸς προοδευτικὸς Σύνδεσμος Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων ἔδωκε δεῖπνον ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Προπ. Θεολογικῆς Σχολῆς Πόμφρετ, εἰς τὸ πολυτελὲς Ξενοδοχεῖον Βενιαμὶν Φράγκλιν εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν περὶ τοὺς τριακοσίους συνδαιτυμόνας. Συμποσίαρχος ἦτο ὁ ἀξίότιμος ὅσον καὶ ἀγαπητὸς ἱατρός κ. Ν. Πάδης, ὠμίληται δὲ ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συνδέσμου κ. Θεοδοσιάδης, ὁ κ. Δωρύζας Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Φιλαδελφίας, ὁ Ἐντιμότατος Γενικὸς Πρόξενος Νέας Ὑόρκης κ. Νικ. Λέλης καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρας.

Τὴν ἐπομένην μετέβη εἰς Γουὶλμινγκτον Δελαγουαίαρ, ἔνθα ἐτέλεσε μετὰ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» Φιλαδελφίας Αἰδ. Χρ. Μουρζίδου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου κ. Ναοῦμ Νητσιώτου Ἑσπερινὸν καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς ὁμογενεῖς τῆς παροικίας ἐκεῖνης.

ΔΙΑ ΣΧΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Τὰ θανράδια πατριωτικὰ δράματα, καταλλήλστα διὰ τὰς σχολικὰς, κοινοτικὰς καὶ ἐθνικὰς εορτάς «Ὁ Ἦρως τῆς Ἀλαμπάας», Ἑλληνοαμερικανοὶ Ναῦται εἰς τὸ «Φάληρον», «Οἱ Ἀγωνισταὶ τῆς Πίστεως», «Ποῖοι Πηγαῖνον στὸν Παργαδόν», ὅλα μεθ' ἐνὸς ἄλλου, εἰς τὸν δεῦτερον τόμον τῶν Συντόμων Δραμάτων τοῦ κ. Ν. Βαβοῦδη. Μὲ τὴν μονδικὴν τῶν \$1.25. Γράψατε

D. C. DIVRY, Inc., 240 W. 23rd St., New York.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

'Ονοματεπώνυμον Νευμφευθέντων

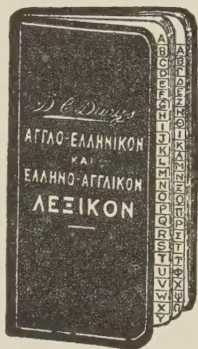
Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον 'Ιερεὺς

Νοέμ. 6	Νικ. Φ. Χαροῦκος	Νικολέττα Α. 'Ηλιοπούλου	Milwaukee, Wis.	'Αρχμ. Βενιαμίν Κόλλιας
» 6	Γρηγόριος Δ. Φώτης	Κωνσταντῖνα Π. Ντοβόλου	Duluth, Minn.	Αἰδ. Κωνστ. Καπόγιαννης
» 6	Χρήστος Δ. Μαρκάκης	Βασιλική Γ. 'Αγγελοπούλου	Waukegan, Ill.	'Αρχμ. Διονύσιος Νεστορίδης
» 6	Βασίλειος Χ. Παρινέλης	Χρυσάνθη Θ. Πάντου	Decatur, Ill.	Αἰδ. 'Ιωάν. Δανάσκος
» 6	Κωνστ. Κ. Χορογιάννης	Μαγδαληνή Π. Λιάτου	Charleston, S. C.	Αἰδ. Γεώργιος Νικολαΐδης
» 6	Παναγιώτης Π. Χίστας	Μαρία Α. Μουλαρά	New York, N. Y.	'Αρχ. Ν. 'Ιωασαφαῖος
» 6	Σωτήρ. Π. Σωτηρόπουλος	Βικτ. Σ. Τσοπελογιάννη	Manitowoc, Wisc.	'Αρχ. Κ. Γκλαβάς
» 7	Χαράλαμπος Π. Παύλου	'Ιφιγένεια Α. Δάλλα	Toronto, Ont., Can.	'Αρχμ. 'Ιεροθέος Σταύρου
» 7	Εὐάγγελος Β. Ζουμπέρης	Γεωργία Γ. Γαλανοῦ	Binghamton, N. Y.	'Αρχμ. Σωφρόνιος Καραπιέρης
» 10	Εὐθύμιος Γ. Παγάνης	Μαρία Ι. 'Ανδρεοπούλου	Lynn, Mass.	'Αρχμ. Χριστόφ. 'Αργυροῦδης
» 12	'Εμμανουήλ Α. 'Ανταράκης	Σοφία Α. Τσανάκα	Cleveland, Ohio	'Αρχμ. Χρ. Λαυριώτης
» 12	'Ηλίας Δ. Δούκας	'Ασημένια Δ. Μουστάκου	New York City	'Αρχμ. Χρυσ. Παταλάμπρου
» 13	Παναγιώτης Κ. Λαδάς	Σταυρούλα Ν. Φερελῆ	Kankakee, Ill.	Αἰδ. Α. Προδρομίδης
» 13	'Αναστάσιος Ι. Παξινός	'Ιωάννα Ν. Καραγιάννη	Chicago, Ill.	'Αρχμ. Α. Δημακόπουλος
» 13	Χαρίλαος Ι. Μπούρας	'Ελένη Ε. Καραδαγγέλη	Galveston, Tex.	'Αρχ. Γ. Σκόττης
» 13	Γεώργιος Ι. Πουλόπουλος	Εὐανθία Ε. 'Αλέξη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. 'Ι. Στρογγυλός
» 13	'Αντώνιος Π. Πετράς	'Αννα Ν. Σουβατζή	Providence, R. I.	Αἰδ. Παναγιώτης Μιχαλίδης
» 13	Βασίλειος Δ. Μητσός	'Ιορδάνα Β. Τέμου	Toronto, Ont., Can.	Αἰδ. Ν. Σαλάμης
» 13	Στυλιανός Κ. Τερλίκης	Κυριακούλα Ι. Μελά	Garry, Ind.	'Αρχμ. Εἰρ. Κισσισμάτης
» 13	Δημήτριος Σ. Σουράσης	Στυλιανή Δ. Γκίκα	Los Angeles, Cal.	'Αρχμ. Γερμ. Παπαπαναγιώτου
» 13	Εὐάγγελος Δ. Μαραγκός	'Ελ. Ν. 'Ορφανογιάννη	New York City	'Αρχ. Εἰρ. Τσουρουνάκης
» 13	Δημήτριος Μ. Γεωργίου	Δάφνη Π. Λύρα	Dayton, Ohio	'Αρχμ. 'Ιωάννης 'Ασλανίδης
» 13	Νικ. Α. Καραμπήτσας	Παναγ. Π. Παπαποστόλου	Boston, Mass.	'Αρχμ. Ματθαῖος Παπαβασιλείου
» 13	Δημήτριος Ν. Μαγκλάρας	Σοφία Α. Κεντούρη	New York City	Αἰδ. Βασίλειος Παπανίκας
» 13	Γεώργιος Α. Ροζάκης	Νικολέττα Π. Κοντογιάννη	New York City	'Αρχμ. Χρυσόστ. Παπαλάμπρου
» 14	Στέφανος Α. Τσίτσας	'Αθηνά Ι. 'Αλιγᾶ	Boston, Mass.	Αἰδ. Ε. Χρυσολωρᾶς
» 14	Διονύσιος Μ. Παραδεισιανός	Γεωργία Ν. Τζῆρα	Sioux City, Ia.	Αἰδ. Γ. Εὐρώτας
» 14	Σωκράτης Ε. Τσακάλης	Εὐστρατία Ν. Δρακουλάκου	High Point, N. C.	Αἰδ. Γ. Διοδωρίδης
» 16	Στέφανος Γ. Νικολογιάννης	Δέσποινα Π. Μαραβέλια	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βισσέντζος
» 16	Μάρκος Π. Μαμαλάκης	Γεωργία Ι. Λάσκαρη	Onionda, N. Y.	'Αρχ. Σ. Καραπιέρης
» 18	'Ηλίας Σ. Μέλιος	Ματίνα Π. Κοντογιάννη	Waukegan, Ill.	'Αρχ. Α. Νεστορίδης
» 18	Παναγιώτης Δ. Τσιγκής	Ζαφειρούλα Ι. Γαβριήλ	New York City	'Αρχ. Εἰρ. Τσουρουνάκης
» 20	'Ιάκωβος Β. Σπανός	Μαρία Γ. Μανταλή	Detroit, Mich.	Αἰδ. Α. Παπατωνίου
» 20	Γεώργιος Π. Κακουφοράκης	Εὐαγγελία Ε. Πιπεράκη	Price, Utah	Αἰδ. Χ. Τεβαλᾶς
» 20	Μιχαήλ Δ. Μαρκόπουλος	Αἰκατερίνη Δ. Σάββα	New York City	'Αρχμ. Δωρόθεος Μπουραζάνης
» 20	'Αντώνιος Α. Λόης	'Αννα Π. Βλαντῆ	New York City	'Αρχμ. Δωρόθ. Μπουραζάνης
» 20	Γεώργιος Α. Μπουρνιάς	Παναγ. Α. Κεντροῦτῆ	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. 'Ιωάννης Στρογγυλός
» 20	Κωνστ. Ζ. Γεωργίου	Σοφία Σ. Κανοπούλου	Akron, Ohio	Αἰδ. 'Ιωάννης Καπινεκάς
» 20	Δημήτριος Α. Κοῦτος	Αἰκατ. Δ. Παπαθανασίου	Sidney, Ohio	'Αρχ. Ι. 'Ασλανίδης
» 20	Λάσκαρης Σ. Τσάκος	Δέσποινα Α. Κωνσταντινίδου	Baltimore, Md.	'Αρχ. 'Ιωακείμ Παπαχρόστου
» 20	Ζαφειρίου Π. Βαλάσης	Μαρία Π. Κωνσταντινίδου	Baltimore, Md.	'Αρχμ. 'Ι. Παπαχρόστου
» 20	Εὐάγγελος Κ. 'Ηλιόπουλος	Σοφία Γ. Γιάννου	Chicago, Ill.	'Αρχμ. 'Αβέρκ. Δημακόπουλος
» 20	Γεώργιος Σ. Σεργιάδης	Αἰκατ. Ι. Παπαγγελή	Chicago, Ill.	'Αρχμ. 'Αβέρκ. Δημακόπουλος
» 20	'Ιωάννης Ν. Γιαννοῦκος	Μπήλιω Θ. Καπόγιαννη	San Antonio, Texas	Αἰδ. Ι. Ζωγράφος
» 20	Κωνστ. Α. Κελεκωνσταντίνος	Μελπ. Χ. Βίκτωρος	Bronx, N. Y.	Αἰδ. Σ. 'Αγγελίδης
» 20	'Αθαν. Γ. Σπηλιόπουλος	Χρυσούλα Γ. Στάνα	Minneapolis, Minn.	Αἰδ. Ι. Βουρονάκης
» 20	'Ιωάννης Δ. Καραθεοδώρου	Μαρία Σ. Χριστινάκη	Somerville, Mass.	Αἰδ. 'Ιωάν. 'Ιεροθέου
» 20	'Ανδρέας Π. Δεσαλέριος	'Ελλη Ε. Φάντη	New York, N. Y.	'Αρχ. Ε. Τσουρουνάκης
» 20	Διαμαντῆς Σ. Καμβάκης	'Ιουλία Κ. Δήμου	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
» 20	William H. Black	Σταματία Ι. Καλογερά	Passaic, N. J.	Αἰδ. Θεόδ. 'Αναγνωσταδίδης
» 20	Χαράλαμπος Ι. Μολογούσης	Χριστίνα Β. Χοϊδά	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μάρκος Πετράκης
» 20	Σταῦρος Ι. Μακρόπουλος	Παναγ. Β. Λουτζή	Pullman, Ill.	'Αρχμ. Φώτιος Πορφύρας
» 20	'Αντών. Χ. 'Αντωνόπουλος	Γεωργία Ε. Πλευρίτη	New York City	'Αρχμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» 20	Μιχαήλ Σ. Σπυροῦνια	'Αθανασία Θ. Χόνδρου	Lowell, Mass.	Αἰδ. Δημήτριος Σγοῦρος
» 20	Δημήτριος Β. Πέπτας	'Ελένη Σ. Βλάχου	Cleveland, Ohio	'Αρχμ. Χρ. Λαυριώτης
» 20	Παῦλος Π. Δημητριάδης	Αἰκ. Π. Γάτσου	Rochester, N. Y.	Αἰδ. Πέτρος Χριστάκος
» 20	Κωνστ. Σ. Κωστόπουλος	Εὐδοξία Ι. Νανοπούλου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Ι. Μεσσαροχάκης
» 20	Κωνσταντῖνος Α. Σφεκελῆς	Σοφία Δ. Σακκαλῆ	Los Angeles, Cal.	'Αρχμ. Γερμ. Παπαπαναγιώτου
» 21	Ριχάρδος Ο. Γκάσταφσον	Κοραλία Δ. Μπουντούρη	Sault Ste. Marie, Mich.	Αἰδ. Στ. Σαφρηνιολάου
» 21	Μιχαήλ Α. Τσιγκέλης	'Αθηνά Ε. Κουρουατζή	Warren, Ohio	Αἰδ. Γεώργιος Σηρεᾶς

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὴν ὥς ἄνω χρονικὴν περίοδον καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ γραφεῖον τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

TO
ΑΓΓΛΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΕΛΛΗΝΟ-ΑΓΓΛΙΚΟΝ
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΣΕΠΗΣ
DIVRY

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΤΟΥ
ΕΙΔΟΥΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἔχει ἄνω τῶν 35,000 Λέξεων μετὰ τὴν
ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΚΡΙΒΗ προφορὰν καὶ
σημασίαν τῶν.

Πρὸς τοῦτοις ἔχει σύντομον ἀλλὰ τε-
λείαν Ἀγγλικὴν Γραμματικὴν, Γεωγρα-
φικὰ καὶ Κύρια Ὄνόματα μετὰ τὴν προ-
φορὰν τῶν, τὰς Πόλεις καὶ Πολιτείας
τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐπίσης μετὰ
τὴν προφορὰν τῶν, Συγκριτικοὺς Πίνα-
κας Νομισμάτων, Μέτρων καὶ Βαρῶν,
Θερμομέτρων, Ἡμερολογίων, Πολύχρω-
μον 12σέλιδον χάρτην τῶν Ἠνωμένων
Πολιτειῶν καὶ τοῦ Κόσμου, Ταχυδρομι-

κὰς, Ἐμπορικὰς καὶ ἄλλας Πληροφορίας, τὰς ὁποίας δ' Ἑλ-
ληνοαμερικανὸς μολονότι καθημερινῶς χρειάζεται οὐδ' αὖτε
ἀλλὰ χ ο ὕ θ ἂ ε ὕ ρ η.

Τὸ Λεξικὸν DIVRY εἶναι χρησιμώτατον εἰς τοὺς ἐδῶ Ἑλλη-
νας εἴτε τελείως εἴτε ἀτελὸς γνωρίζοντας τὴν Ἀγγλικὴν Γλῶσ-
σαν, εἰς Ἀμερικανοὺς προσπαθοῦντας νὰ μάθωσιν Ἑλληνικὰ,
ὥς καὶ εἰς ὅλους μας ὥς πρόχειρον Λεξικὸν Ἑλληνικῆς Ὁρθο-
γραφίας.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ \$1.25

καὶ ἀποστέλλεται παντοῦ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

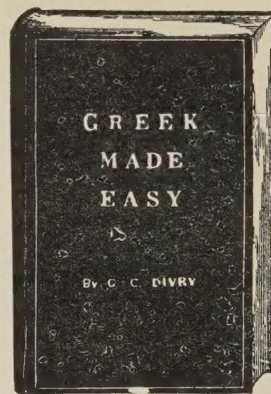
Διὰ παραγγελίας Γράψατε:

D. C. DIVRY, Inc.

240 WEST 23RD STREET

NEW YORK, N. Y.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ DIVRY.

**GREEK
MADE
EASY**

A SIMPLE UP-TO-DATE
MANUAL FOR SELF-
STUDY AND SCHOOL
INSTRUCTION.

"GREEK MADE EASY" was written espec-
ially for the wives and children of Greek Amer-
icans wishing to learn Modern Greek, and for
those who wish to teach this language. It is
SIMPLE, PRACTICAL, METHODICAL—very
EASY TO STUDY. Anyone can learn Greek
with this unique Method. The pronunciation of
Greek words is given in their English equiva-
lents. The elements of Greek grammar are
taught by simple words and phrases. The En-
glish meaning is given alongside every Greek
word and sentence. The student begins from the
most useful words and phrases of every day
conversation and gradually advances to the
harder and less useful elements of speech and
grammar. Indeed, he begins to speak Greek
from the very first lesson. — Price \$1.50.

"GREEK MADE EASY"

Εἶνε ἡ μόνη ἀπλὴ καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμά-
θησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Ἀγγλοφώνων, συντα-
χθεῖσα καὶ ἐκδοθεῖσα πρὸς ὀλίγων μηνῶν χάριν τῶν ἐν Ἀ-
μερικῇ Ἑλλήνων καὶ ἄλλων Φιλελλήνων, πού ἐπιθυμοῦν
νὰ μάθωσιν τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Εἶνε εὐκολωτάτη—ἀπλὴ, πρακτικὴ καὶ εὐμέθοδος. Προ-
χωρεῖ ἀπὸ τὰς πλέον εὐκόλους καὶ χρησίμους λέξεις καὶ
φράσεις εἰς τὰς δυσκολωτέρας καὶ ὀλιγώτερον συνήθεις.
Διδάσκει τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γραμματικῆς δι' ἁ-
πλῶν λέξεων καὶ φράσεων. Ἐπίσης ἔχει τὴν ἀκριθεῖ προ-
φορὰν ἐκάστης Ἑλληνικῆς λέξεως δι' Ἀγγλικῶν χαρα-
κτήρων. Πᾶς τις δύναται νὰ μάθῃ Ἑλληνικὰ μετὰ τὴν ἁ-
πλουστάτην αὐτὴν Μέθοδον—τὴν μοναδικὴν εἰς τὸν Κόσμον.

Τιμὰς \$1.50. Ζητήσατέ τὴν ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα μετὰ τὸ
ὄνομα «GREEK MADE EASY», καὶ μὴ δέχεσθε εἰς ἀντι-
κατάστασιν βιβλία ἀκατάλληλα. Γράψατε εἰς τοὺς ἐκδότας:

D. C. DIVRY, INC.

240 WEST 23rd STREET — NEW YORK.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΤΙΚΑ
ΣΚΕΤΑ
ΜΕ μεταξωτοὺς φιόγκους, ἀπὸ ἀρίστης
ποιότητος κορδέλλα, καὶ μετὰ παραμανιστοὺς,
ἑτοιμα πρὸς διανομὴν.
ΔΙΑ ΤΙΜΑΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΓΡΑΨΑΤΕ
DORA DORROS 240 W. 23RD ST. N.Y.